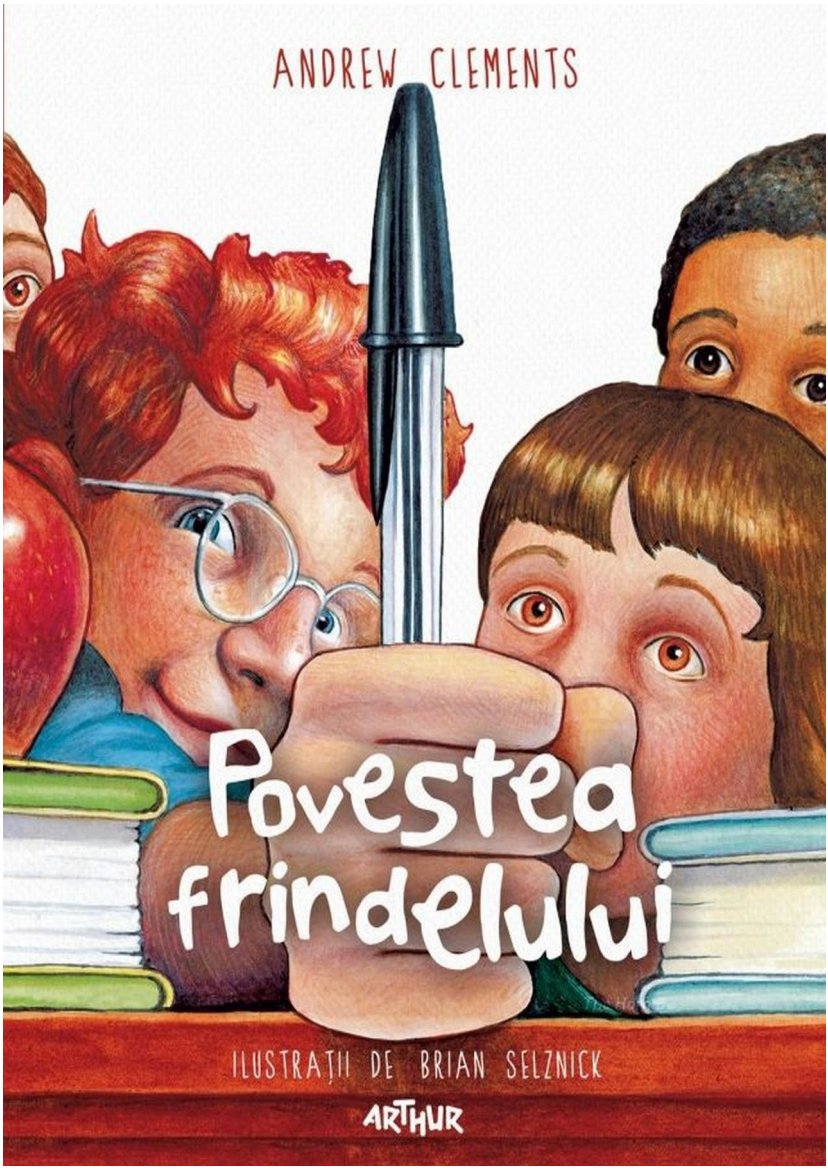
ANDREW CLEMENTS
Povestea frindelului
ILUSTRAȚII DE BRIAN SELZNICK
ARTHUR

Andrew Clements

Povestea Frindelului

Titlu original: Andrew Clements – *Frindle*
Ilustraţii originale: Brian Selznick
Traducere: Florentina Hojbotă

Editura Arthur, 2014

Andrew Clements (n. 1949, la Camden, în New Jersey) – scriitor, editor şi profesor. Primele sale creaţii au fost texte pentru cântece. Apoi a lucrat la mai multe edituri, unde s-a ocupat de cărţi pentru copii.

Primul său roman, *Povestea frindelului,* a avut un succes imens, fiind apreciat în toate statele americane şi onorat cu şaisprezece premii, printre care Premiul Christopher. Cărţile sale sunt traduse în numeroase limbi. Andrew Clements este tatăl a patru copii, care l-au inspirat adesea în scrierea textelor.

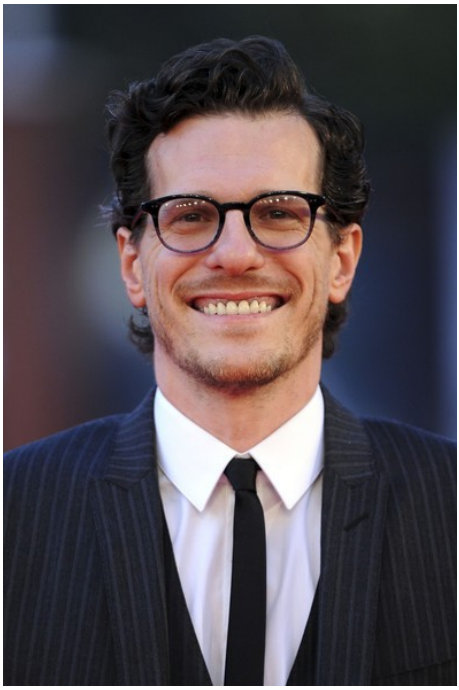

Brian Selznick (n. 1966, în New Jersey) – ilustrator american. În 2008, a primit prestigioasa Medalie Caldecott pentru cartea *Invenţia lui Hugo Cabret,* pe care a semnat-o atât ca autor, cât şi ca ilustrator.

Pentru Becky, Charles, George, Nate şi John

Nick la două luni

1. Nick

Dacă cineva le-ar cere elevilor şi profesorilor de la Şcoala Elementară Lincoln să facă trei liste – cu puştii răi, cu puştii deştepţi şi cu puştii de treabă Nick Allen nu s-ar afla pe niciuna dintre ele. Nick merita să fie pe o listă specială, doar a lui, şi toţi ştiau asta.

Era Nick un copil-problemă? Greu de spus. Un lucru e sigur: Nick Allen avea o grămadă de idei şi ştia să le folosească.

Odată, într-a treia, Nick se gândi să transforme clasa domnişoarei Deaver într-o insulă tropicală. Ce copil din New Hampshire nu ar vrea să fie vară în februarie? Aşa că, mai întâi îi convinse pe toţi să facă nişte palmieri mici din carton verde şi maro şi să-i lipească la colţul fiecărei bănci. Domnişoara Deaver le era profesoară de vreo şase luni şi se arătă încântată.

— Ce *drăguţi!*

A doua zi, toate fetele aveau flori de hârtie în păr şi toţi băieţii purtau ochelari de soare şi pălării de plajă. Domnişoara Deaver aplaudă şi zise:

— E atât de plin de *culoare*!

A doua zi, Nick a adus o şurubelniţă şi a reglat termostatul clasei la 30 de grade. Toţi copiii s-au schimbat în pantaloni scurţi şi tricouri şi s-au descălţat. Iar când domnişoara Deaver a ieşit puţin din clasă, Nick a împrăştiat vreo zece căni de nisip alb pe podeaua clasei. Domnişoara Deaver a rămas din nou surprinsă, văzând cât de *creativi* pot fi elevii ei.

Numai că nisipul a ajuns în hol, iar lui Manny, îngrijitorul, nu i s-a părut deloc creativ. Şi s-a dus hotărât până la cancelarie.

Directoarea a mers pe urmele dârei de nisip şi, când a ajuns la capătul ei, a văzut-o pe domnişoara Deaver, stând în faţa clasei şi arătându-le câtorva copii cum se dansează hula, şi apoi, pe un băiat cu părul castaniu, dezbrăcat până la brâu, care tocmai trimitea o minge de volei peste fileul făcut din şase tricouri legate între ele.

Excursia clasei a treia în ţările calde a luat brusc sfârşit.

Dar asta nu l-a oprit pe Nick să încerce să înveselească din nou atmosfera. Şcoala Lincoln trebuia scoasă din amorţeală din când în când, iar Nick era persoana potrivită pentru această misiune.

Un an mai târziu, Nick a descoperit ceva fenomenal: mierla. Într-o seară a văzut la televizor o emisiune în care mierla cu aripi roşii scotea un sunet ascuţit când se apropia de ea vreun uliu sau o altă pasăre periculoasă. Din cauza modului de propagare a sunetului, păsările de pradă nu ştiau din ce direcţie se aude.

A doua zi, când citeau în tăcere, Nick s-a uitat la profesoară şi a observat că nasul doamnei Avery era curbat şi semăna cu ciocul unui uliu. Atunci Nick a scos un „piii" piţigăiat, ca mierla.

Doamna Avery şi-a ridicat brusc privirea din carte şi s-a uitat în jur. Nu ştia cine făcuse aşa, prin urmare a zis „Şşşş!" întregii clase.

Un minut mai târziu, Nick a scos acelaşi sunet, dar şi mai tare. „Piiii!" De data asta câţiva colegi au chicotit. Dar doamna Avery s-a prefăcut că nu a auzit nimic şi, peste aproximativ cincisprezece secunde, s-a ridicat şi s-a dus în spatele clasei.

Fără să-şi ia ochii din carte şi fără să se mişte deloc, Nick a scos din toţi rărunchii cel mai strident şi mai enervant „Piiii!" posibil.

Doamna Avery a izbucnit.

— Janet Fisk, încetează!

Janet, care stătea la patru rânduri de Nick, s-a albit toată, apoi s-a înroşit.

— Dar eu n-am făcut nimic… Pe cuvânt.

Lui Janet îi tremura vocea, ca şi cum i-ar fi venit să plângă.

Doamna Avery şi-a dat seama că s-a înşelat şi şi-a cerut scuze.

— Cineva totuşi o caută cu lumânarea, a zis doamna Avery, semănând din ce în ce mai mult cu un uliu.

Nick a continuat să citească şi nu a mai scos niciun sunet.

La prânz, Nick a stat de vorbă cu Janet. Ti părea rău că doamna Avery o certase. Janet stătea în acelaşi cartier cu Nick şi câteodată se jucau împreună. Era bună la

baseball, iar la fotbal îi întrecea pe majoritatea băieţilor şi fetelor din scoală.

— Hei, Janet, îmi pare rău că te-a certat, i-a zis Nick. E vina mea. Eu făceam aşa.

— Serios? l-a întrebat Janet mirată. Dar cum de i s-a părut doamnei Avery că sunetul venea de la mine?

Aşa că Nick i-a povestit despre mierle, iar lui Janet i s-a părut foarte interesant. Pe urmă a încercat să-l imite de câteva ori şi sunetele scoase de ea erau chiar mai stridente şi mai piţigăiate decât ale lui Nick. A promis că nu va spune nimic nimănui.

În tot restul anului, cel puţin o dată pe săptămână, doamna Avery a auzit un „piiii" în timpul orelor – când un piuit subţire, când unul *şi mai* subţire.

Dar doamna Avery nu a aflat niciodată cine scotea sunetul acela şi cu timpul a reuşit să-l ignore. Dar ea tot semăna cu un uliu.

Pentru Nick, fusese un lung experiment ştiinţific – unul încununat de succes.

Şi îi plăcuse şi lui Janet Fisk.

2. Doamna Granger

Totul s-a schimbat în clasa a cincea. Era anul în care începeau gimnaziul. Clasa a cincea însemna note de trecere. Fără pauza de dimineaţă. Cu note adevărate, din cifre, trecute în carnet. Dar, mai presus de toate, clasa a cincea însemna doamna Granger.

Erau cam o sută cincizeci de copii în clasa a cincea. Aveau şapte profesori: doi de mate, doi de ştiinţe, doi de studii sociale şi o singură profesoară de limba engleză. Doamna Granger pusese monopol asupra limbii engleze – şi i se dusese vestea.

Doamna Granger locuia singură într-o căsuţă cochetă

din zona veche a oraşului. Avea o maşină veche, albastru deschis, cu care venea în fiecare dimineaţă la scoală, fie ploaie, fie soare, zăpadă sau lapoviţă, grindină sau vânt. În condica ei, al cărei început se pierdea în negura vremurilor, nu exista nicio absenţă.

Părul, alb aproape în întregime, era prins sus, într-un fel de cuib, la ceafă. Spre deosebire de profesoarele mai tinere, nu venea niciodată la şcoală îmbrăcată în pantaloni. Avea două costume (fustă şi sacou) – uniforma gri şi uniforma albastră – pe care le purta întotdeauna cu o cămaşă albă, cu o camee prinsă la gât. Doamna Granger se număra printre acei oameni care nu transpiră niciodată. Îşi dădea sacoul jos numai când erau peste treizeci de grade.

Era scundă, ca orice profesor. Puteai să vezi în şcoală şi elevi de clasa a cincea mai înalţi decât ea. Dar doamna Granger părea uriaşă. Din cauza ochilor. Erau cenuşiu închis şi, când îşi tura privirea la maximum, te făcea să te simţi ca un fir de praf. Ochii ei puteau la fel de bine să strălucească şi să râdă, iar copiii spuneau că glumele ei erau chiar foarte bune. Însă nu glumele o făcuseră celebră.

Toţi erau convinşi că doamna Granger avea vedere cu raze X. Nici prin gând să nu-ţi treacă să mesteci gumă pe o rază de cincisprezece metri: doamna Granger o să te vadă, o să te oprească şi o să-ţi lipească guma pe un cartonaş galben. Pe urmă o să ţi-l prindă de cămaşă cu un ac de siguranţă şi va trebui să-l porţi tot restul zilei. După aceea te duci cu el acasă, i-l dai unuia dintre părinţi să-l semneze, şi i-l aduci doamnei Granger ziua următoare. Iar pe doamna Granger n-o interesează că nu eşti în clasa a cincea, pentru că, din punctul ei de vedere, mai devreme sau mai târziu, o să fii.

Toţi copiii de la Şcoala Primară Lincoln ştiau că vor ajunge în clasa a cincea la un moment dat şi că doamna Granger avea să le noteze testele de ortografie şi de citire şi, mai rău încă, testele de vocabular – săptămână de săptămână, lună de lună.

Tuturor profesorilor de limba engleză din lume le

place să-i pună pe copii să folosească dicţionarul: „Verificaţi-vă ortografia. Verificaţi definiţia. Verificaţi despărţirea în silabe.”

Doamnei Granger nu doar că-i plăcea dicţionarul. Îl *iubea,* ba aproape că-l venera. În fiecare săptămână venea cu o listă de treizeci şi cinci de cuvinte noi, dacă nu chiar mai multe.

Şi, ca şi cum n-ar fi fost destul de rău, în fiecare dimineaţă apărea pe tablă „Cuvântul zilei”. Dacă într-o zi nu notai cuvântul în caiet, nu-l căutai în dicţionar şi nu-i învăţai definiţia, mai devreme sau mai târziu doamna Granger tot afla, şi atunci, toată săptămâna erau pe tablă *două* cuvinte, special pentru tine.

Doamna Granger avea treizeci de dicţionare pe o etajeră din spatele clasei. Dar lumina ochilor ei era un dicţionar enorm, care conţinea toate cuvintele din lume, genul de carte pe care nu poţi s-o duci de unul singur. Imensul volum stătea singur pe o măsuţă, în faţa clasei, ca un altar.

Fiecare elev care a terminat Şcoala Primară Lincoln în ultimii treizeci şi cinci de ani îşi aduce aminte că a stat lângă masa aceea şi a auzit refrenul doamnei Granger: „Caută cuvântul! De-aia există dicţionarul.”

Chiar şi înainte de începerea anului şcolar, când pentru Nick şi prietenii lui era încă vara de dinaintea clasei a cincea, doamna Granger era ocupată. Toţi părinţii noilor elevi din clasa a cincea au primit o scrisoare de la ea.

Mama lui Nick a citit o parte din scrisoare cu voce tare în timpul cinei, într-o seară de august.

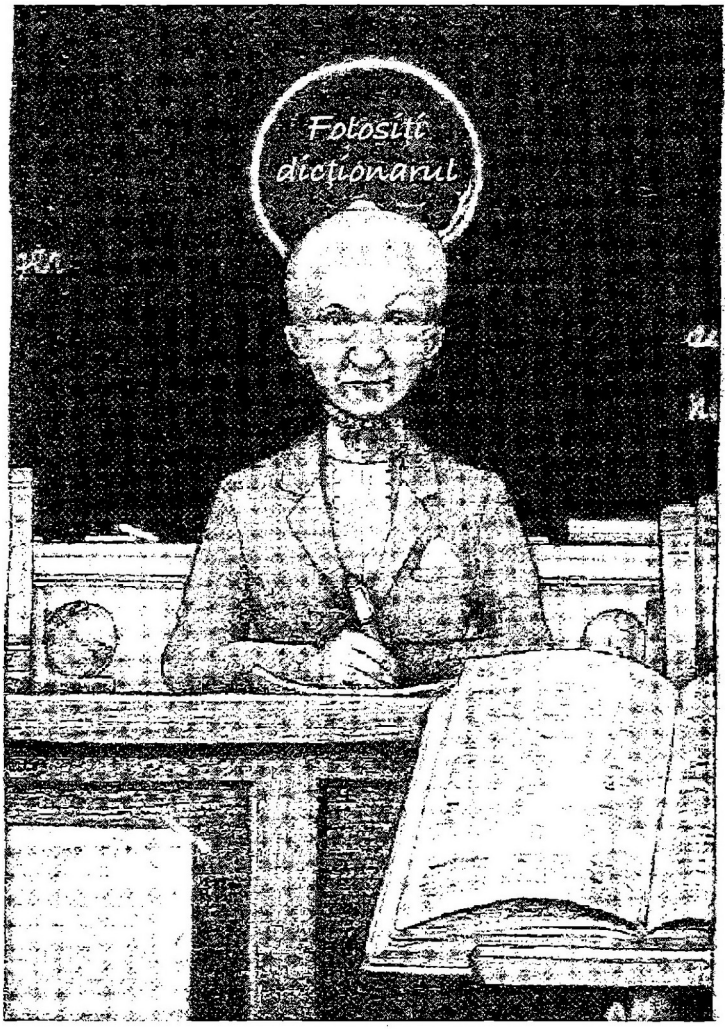

Doamna Granger iubea dicţionarul

În orice casă trebuie să existe un dicţionar bun, pentru ca elevii să-şi facă bine tema. Cunoaşterea regulilor ortografice, a regulilor gramaticale şi îmbogăţirea vocabularului sunt esenţiale pentru elevi. Cunoaşterea limbii ajută la formarea gândirii logice, iar clasa a cincea este cel mai bun moment pentru ca fetele şi băieţii să-şi îmbogăţească vocabularul.

Urma apoi lista dicţionarelor pe care doamna

Granger le considera „acceptabile pentru studiu”.

Doamna Allen a zis:

— Mă bucur că ai o profesoară care-şi ia meseria în serios.

Nick a mormăit ceva, voia să-şi mănânce liniştit hamburgerul. Dar pepenele de la desert nu a reuşit să-l înveselească cine ştie ce.

Nick nu prea avea nevoie de dicţionare. Îi plăceau mult cuvintele şi le folosea corect. Numai că se gândea că pentru a învăţa cuvinte noi era suficient să citească. Iar el citea tot timpul.

Când Nick dădea peste un cuvânt pe care nu-l cunoştea, îl întreba pe tatăl sau pe fratele lui sau pe cine era prin preajmă ce însemna şi, dacă ştiau, îi spuneau. Dar cu doamna Granger era altfel. Auzise multe despre ea şi cu un an în urmă îi văzuse pe elevii de-a cincea în bibliotecă, cu nasul în dicţionare, disperaţi să-şi termine fişele de vocabular pentru ora de engleză.

Mai era o săptămână de vacanţă şi Nick deja simţea că urmează un an şcolar foarte, foarte lung.

3. Întrebarea

Prima zi de şcoală a fost de acomodare. Elevii au primit manualele şi au stat de vorbă.

Toţi întrebau:

— Ce-ai făcut în vacanta de vară?

Primele cinci ore au trecut uşor pentru Nick.

Dar venea a şasea oră. Doamna Granger nu ştia de glumă.

Mai întâi le-a dat un test de evaluare, ca să vadă câte cuvinte cunoşteau elevii din cele treizeci şi cinci pe care le aveau de învăţat în acea săptămână. *Tremur, circular, orchestră* – lista nu se mai termina. Cele mai multe îi erau cunoscute lui Nick.

Apoi le-a împărţit foile cu metoda de predare. Pe urmă, o prezentare scrisă despre scrisul de mână şi apoi,

un exemplu despre cum trebuie să arate titlul fiecărei lecţii. Treizeci şi şapte de minute fără nicio pauză.

Nick se pricepea de minune să pună întrebări ca să tragă de timp – strategia „piedică pentru profesor” sau „pierdere de timp garantată”. Cu trei minute înainte de clopoţel, în acea fracţiune de secundă dintre sfârşitul lecţiei şi anunţarea temei pentru ziua următoare, Nick putea să lanseze o întrebare care-i distrăgea atenţia profesorului destul cât să amâne sau chiar să renunţe la temă.

Sincronizarea era importantă, dar întrebarea potrivită era partea cea mai grea. Întrebări despre ştirile zilei, întrebări despre facultatea la care a fost profesorul, întrebări despre cartea sau sportul sau despre hobby-ul favorit al profesorului – Nick ştia toate manevrele posibile şi avea foarte mare succes.

Şi iată-l acum în clasa a cincea, spre finalul primei ore de engleză cu doamna Granger: Nick simţea în aer apropierea temei pentru acasă, aşa cum un fermier simte că vine o furtună.

Doamna Granger a făcut o pauză ca să-şi recapete suflul şi mâna lui Nick a ţâşnit în sus ca o săgeată. S-a uitat la schema cu elevii din fiecare bancă, apoi s-a uitat la el. Ochii ei cenuşii şi tăioşi nu erau nici măcar la intensitate medie.

— Da, Nicholas?

— Doamna Granger, aveţi atât de multe dicţionare în clasa asta, şi mai ales acela enorm… De unde au apărut atâtea cuvinte? Au fost copiate din alte dicţionare? Este o carte foarte mare.

Era grenada perfectă: Buum!

Mai mulţi colegi au zâmbit şi câţiva s-au uitat pe furiş la ceas. Nick avea o reputaţie bună şi toată clasa ştia ce făcea.

Din nefericire, şi doamna Granger ştia. A ezitat o clipă, apoi i-a zâmbit, puţin cam prea frumos ca să fie adevărat. Ochii ei aveau culoarea unui nor de furtună.

— Ah, ce întrebare interesantă, Nicholas. Aş putea vorbi ore întregi despre asta, cu siguranţă.

Se uită apoi spre toţi elevii din clasă.

— Mai vrea şi altcineva să ştie răspunsul?

Au dat cu toţii din cap în semn că da.

— Foarte bine. Nicholas, nu vrei tu să cercetezi şi să susţii o prezentare în faţa clasei pe acest subiect? O să fie mult mai plăcut să descoperi răspunsul singur decât să-l afli de la mine. Te rog să pregăteşti prezentarea pentru ora următoare.

Doamna Granger i-a zâmbit din nou. Foarte frumos. Apoi a revenit la ale ei.

— Iar tema pentru mâine o găsiţi la pagina doisprezece din manualul *Cuvinte vii…*

Nick mai că n-a auzit tema. Inima îi bătea tare şi se simţea mic, foarte mic. Simţea că i se înroşiseră vârfurile urechilor şi că străluceau. Eşec total. Temă suplimentară. Şi, probabil, un mic semn negru în dreptul numelui său, pe schema cu elevii.

Tot ce auzise despre această profesoară era adevărat: nu e bine să te pui cu Călăreţul Singuratic.

4. Detectivul de cuvinte

Era o după-amiază superbă de septembrie, cu soare din plin, briză răcoroasă, cer albastru. Însă nu şi pentru Nick.

Nick avea de făcut o prezentare pentru a doua zi. Mai avea de copiat şi definiţiile celor treizeci şi cinci de cuvinte. Pentru doamna Granger. Nu aşa trebuia să fie la şcoală. Nu pentru Nick.

Acasă la Nick exista o regulă: Mai întâi tema. Adică imediat după şcoală. Nick îl auzise pe fratele lui mai mare, James, oftând şi bombănind regula asta ani de zile, până în urmă cu doi ani, când terminase liceul. Dar, după primul semestru, James le-a scris: „Am luate note foarte mari pentru că, atunci când am ajuns aici, ştiam deja ce am de făcut mai întâi”. Acea scrisoare a fost dovada de care

mama şi tatăl lui Nick aveau nevoie. „Mai întâi tema” era lege din septembrie până în iunie.

Pentru Nick asta nu era o problemă, pentru că nu prea avusese teme. Sigur, se mai uita peste cuvintele din vocabular, făcuse nişte rezumate scurte pentru câteva cărţi în clasa a patra, dar, în afară de asta, nimic. Până atunci, şcoala niciodată nu-i invadase timpul liber. Mulţumită doamnei Granger, acele vremuri erau apuse.

Mai întâi a căutat definiţiile în dicţionarul roşu nou-nouţ pe care i-l cumpărase mama lui pentru că aşa îi zisese doamna Granger. I-a luat aproape o oră. Dinspre curtea lui John, în josul străzii, auzea meciul de baseball: ţipete, strigăte şi, la fiecare câteva minute, pocnetul puternic al bâtei care lovea mingea. Dar el avea o prezentare de făcut. Pentru doamna Granger.

Nick s-a uitat la începutul dicţionarului. Volumul avea o introducere cu titlul „Cuvintele şi originea lor”.

„Perfect!” şi-a zis. Era exact ce-i trebuia pentru prezentarea lui. N-avea cum să-i ia mai mult de câteva minute. Lui Nick i se părea că deja simte soarele şi briza pe faţă în timp ce fuge afară, la joacă, cu tema terminată.

Apoi a citit prima propoziţie din introducere:

Mai întâi tema

Fără îndoială, dicţionarul acesta de limbă modernă este unul dintre cele mai surprinzător de complexe şi profunde documente create vreodată, întrucât încorporează date etimologice unice, reflectând nu doar o erudiţie lexicografică extraordinară, ci şi visele, discursul şi creativitatea a milioane de oameni de-a lungul a mii de

ani – căci fiecare om care a vorbit sau scris vreodată în limba engleză a avut o contribuţie la elaborarea lui.

Cum?! Nick s-a scărpinat în cap şi a mai citit o dată. Şi încă o dată. Degeaba. Parcă ar fi citit ingredientele unui şampon.

A închis dicţionarul cu zgomot şi a coborât scările.

În familia lui Nick se citea mult, aşa că biblioteca acoperea trei dintre cei patru pereţi ai sufrageriei. Aveau două enciclopedii în mai multe volume: setul negru era pentru adulţi, setul roşu, pentru copii. Nick scoase volumul cu litera D din setul roşu şi căută cuvântul *dicţionar*. Avea trei pagini, cu intrări pentru Dicţionare vechi, Detectivii de cuvinte şi Dicţionarele azi. Nu era din cale afară de interesant. Dar n-avea de ales, aşa că s-a trântit pe canapea şi a citit tot.

Când a terminat volumul pentru copii, a deschis enciclopedia neagră şi a citit mai tot ce a găsit despre dicţionare. Nu înţelegea mai mult de jumătate din ce citea.

S-a lăsat pe spate şi şi-a acoperit ochii cu braţul, încercând să-şi imagineze cum avea să prezinte toate plicticoşeniile alea. Cu puţin noroc, avea ce vorbi trei minute. Dar, cum Nick era Nick, i-a venit brusc o idee care l-a făcut să zâmbească cu gura până la urechi.

Îi era clar că putea să se amuze făcând prezentarea. Putea să facă ceva deosebit. La urma urmelor, doamna Granger şi-o căutase.

5. Prezentarea

Până a doua zi, la prânz, Nick a simţit tot timpul un gol în stomac. Se apropia ora a şaptea. Trebuia să stea în picioare în faţa doamnei Granger şi a colegilor. Ochii întregii clase aveau să fie îndreptaţi asupra lui. Iar privirea doamnei Granger avea să fie turată la maximum.

Se uita iar şi iar peste notiţe: primul dicţionar de limbă engleză, dezvoltarea limbii engleze, William Shakespeare, cuvinte din franceză şi germană, cuvinte noi,

cuvinte vechi, creaţii noi, cuvinte anglo-saxone, rădăcini latine şi greceşti, engleza americană – în capul lui era un talmeş-balmeş. Iar planul lui din seara trecută părea imposibil în izbitoarea lumină fluorescentă a zilei de scoală.

Ce se întâmplă cu ceasurile din şcoli? Când după ore te aşteaptă o vizită în parcul de distracţii, ceasurile din toate clasele merg înapoi şi ziua de şcoală durează cât vreo trei săptămâni. Dar dacă trebuie să te duci prin magazine după haine, merg ca săgeata – trece ziua cât ai clipi. Iar azi? După prânz, a cincea şi a şasea oră au ţinut cât două tic-tacuri.

Când s-a sunat de ora a şaptea, doamna Granger a intrat în clasă, a făcut patru paşi până la catedra din marginea clasei, a deschis catalogul, a aruncat o privire prin clasă şi a bifat de două ori în catalog. Apoi s-a uitat la Mick şi a zis:

— Cred că azi începem ora cu o scurtă prezentare. Nicholas?

Trecuseră doar cincisprezece secunde de la începerea celei de-a şaptea ore, iar Nick se afla deja în lumina reflectoarelor.

„Doamna joacă dur” şi-a zis Nick. A înghiţit în sec, şi-a luat fişele cu notiţe mototolite şi ghiozdanul şi s-a dus în faţa clasei. S-a aşezat lângă dicţionarul uriaş de pe măsuţă, iar doamna Granger s-a dus în spatele clasei şi s-a aşezat pe un scaun înalt de lângă rafturile cu cărţi. Era îmbrăcată cu uniforma ei albastră.

Nick a tras adânc aer în piept şi a început.

— Ei bine, primul lucru pe care l-am aflat a fost că primul dicţionar englez…

Doamna Granger îl întrerupse.

— Scuză-mă, Nicholas, dar prezentarea ta are vreun titlu?

Nick s-a uitat la ea pierdut.

— Un titlu? N-nu, nu i-am pus titlu.

— Să nu uitaţi să includeţi un titlu de fiecare dată

când aveţi o prezentare orală sau scrisă. Acum te rog să continui, Nicholas, i-a zis zâmbind şi dând aprobator din cap.

Nick a reluat. Privind drept către doamna Granger, a zis:

— Dicţionarul.

Câţiva copii s-au amuzat, dar Nick s-a ţinut tare şi a continuat să vorbească.

— Mulţi consideră că primul dicţionar englez a fost alcătuit în secolul al XVIII-lea de un domn pe nume Samuel Johnson. El trăia la Londra, în Anglia. Era foarte deştept şi a scris o mulţime de cărţi şi voia ca toţi ceilalţi oameni deştepţi să poată folosi un dicţionar bun, aşa că a scris el unul. Dar au existat şi alte dicţionare înainte. În primul rând, Dicţionarul lui Johnson era diferit prin dimensiunea lui. Avea peste patruzeci şi trei de mii de cuvinte.

Elevii au scos tot felul de sunete când au auzit numărul acela mare – „Ooo!" „Maamă!" şi tot aşa iar Nick nu s-a mai putut concentra. Şi-a ridicat privirea către doamna Granger, aşteptându-se s-o vadă cum îl străpunge cu privirea. Dar nu. Privirea ei era aproape prietenoasă, într-un fel profesoral.

— Şşşş… Continuă, Nicholas. Ai început bine, i-a zis doamna Granger.

Lui Nick i-a venit să zâmbească, dar şi-a văzut colegii uitându-se fix la el, aşa că a strâns şi mai tare în mâini notiţele şi a continuat.

— Samuel Johnson a mai făcut ceva deosebit: a ales cuvintele care i s-au părut cele mai importante şi a dat multe exemple care arătau cum erau ele folosite de oameni. De exemplu, a arătat că *a lua* putea fi folosit în o sută treisprezece feluri diferite…

Prezentarea lui Nick a continuat douăsprezece minute fără probleme. Nu-i venea să creadă cât de uşor îi era să stea acolo şi să vorbească despre lucrurile alea. După alte cinci minute, doamna Granger l-a întrerupt din nou pe Nick:

— Nu e frumos să căscaţi zgomotos sau să vă puneţi capul pe bancă atunci când cineva susţine o prezentare.

Nimeni din clasă nu dădea doi bani pe prezentarea lui. Cu excepţia doamnei Granger.

De fiecare dată când Nick se uita la ea, o vedea zâmbind. Iar ochii ei nu erau absolut deloc reci sau tăioşi. Îi sorbea cuvintele, dădea aprobator din cap şi, din când în când, spunea: „Foarte bine punctat” sau „Da, foarte corect”

Dar când s-a uitat din nou la ea, a surprins-o uitându-se pe furiş la ceas. Trecuseră optsprezece minute. Poate că ideea lui avea să ţină până la urmă. Urma faza a doua.

Nick a scos din ghiozdan dicţionarul roşu adus de acasă, cel pe care-l aveau majoritatea elevilor – cel pe care doamna Granger le zisese să-l folosească.

— Acesta este dicţionarul pe care-l folosesc acasă pentru vocabular şi… şi aseară m-am uitat pe primele pagini şi am aflat multe despre felul în care a fost făcut dicţionarul… chiar din această carte. Aşa că m-am gândit că aş putea pune unele lucruri din el în prezentarea mea. Spune aici…

— Nicholas?

Nick s-a uitat spre ea. Doamna Granger s-a dat jos de pe scaunul înalt şi picioarele lui de lemn au scârţâit pe linoleum. Colegii au devenit atenţi. Doamna Granger a zâmbit, a ridicat din sprâncene şi a arătat către ceasul ei.

— Nicholas, cred că colegii tăi ar trebui să citească restul singuri, acasă. Acum…

John a ridicat mâna şi, după ce doamna Granger i-a făcut semn, a zis:

— Dar eu nu am acasă acest dicţionar, doamnă Granger. Eu îl am pe cel albastru.

Şi alţi câţiva copii au zis imediat:

— Şi eu la fel.

Profesoara s-a străduit să nu-şi arate enervarea.

— Foarte bine, Nick, dar să nu dureze mult. Trebuie

să facem şi alte lucruri azi.

Cu ochii mari, Nick a aprobat cu un gest din cap, şi-a potrivit ochelarii pe nas şi a început să citească.

Fără îndoială, dicţionarul acesta de limbă modernă este unul dintre cele mai surprinzător de complexe şi profunde documente create vreodată, întrucât încorporează date etimologice unice, reflectând nu doar o erudiţie lexicografică extraordinară, ci şi visele, discursul şi creativitatea a milioane de oameni de-a lungul a mii de ani – căci fiecare om care a vorbit sau scris vreodată în limba engleză a avut o contribuţie la elaborarea lui...

Articolul era lung, iar copiii se plictiseau de moarte. Dar nimeni nu-şi arăta plictiseala. Toţi ştiau că trecuse mai bine de jumătate din oră şi că prezentarea lui Nick nu era o prezentare şi atât. Era una dintre cele mai tari metode de a trage de timp pe care le inventase.

Doamna Granger ştia şi ea. A plecat din spatele clasei şi s-a dus lângă geam. Nick se uita la ea din când în când, în timp ce citea, şi de fiecare dată ochii doamnei Granger se aprindeau şi ajungeau la un nou grad de intensitate. La opt minute după cea mai reuşită repriză de citit fără întrerupere, ochii ei incandescenţi găureau pur şi simplu tabla din spatele lui. Mai erau doar zece minute din cea de-a şaptea oră.

Nick a tras aer în piept înainte de un paragraf nou şi doamna Granger l-a întrerupt.

— Aici ar fi bine să te opreşti, Nicholas. Haideţi să-l aplaudăm pentru prezentare.

Aplauzele nu au ţinut mult.

După ce Nick şi-a luat ghiozdanul şi notiţele şi s-a aşezat la loc în bancă, ochii doamnei Granger şi-au revenit cât de cât la normal şi chiar i-a zâmbit.

— Cu toate că a fost puţin cam lungă, a zis ea şi a făcut o pauză, ca să fie înţeleasă, prezentarea ta a fost

bună. Şi nu e fascinant că engleza are mai multe cuvinte diferite decât orice altă limbă din lume? adăugă, arătând către dicţionarul ei mare. Volumul acesta conţine definiţiile a peste patru sute cincizeci de mii de cuvinte. Nu-i aşa că am avut dreptate, Nicholas? Pentru că ai aflat toate aceste lucruri prin propriile eforturi, ele vor însemna mult mai mult pentru tine.

Doamna Granger radia. Nick s-a făcut mic în bancă. Era mult mai rău decât faptul că trebuise să scrie o prezentare, mai rău decât faptul că o prezentase stând în picioare. Era tratat ca un… ca elevul ei preferat. Şi avea impresia că o făcea intenţionat. Reputaţia lui era în mare pericol. Aşa că a mai pus o întrebare.

A ridicat mâna şi nici nu a aşteptat permisiunea doamnei Granger.

— Da, dar, ştiţi, tot nu înţeleg de ce un cuvânt înseamnă ceva şi altul, altceva. De exemplu, de ce *câine* înseamnă animalul care face „ham” şi dă din coadă? Cine hotărăşte asta?

Iar doamna Granger a căzut în plasă.

— Cine hotărăşte că sensul cuvântului *câine* este „câine”? Tu, Nicholas. Tu, eu şi toţi ceilalţi din această clasă, din acest oraş, din acest stat şi din această ţară. Toţi spunem la fel. Dacă am trăi în Franţa, am spune că pentru animalul patruped cu blană cuvântul potrivit e *chien* – sună ca „şii-a” –, dar el ar însemna ceea ce înseamnă *câine* pentru tine şi pentru mine. Iar în Germania se zice *Hund* – şi tot aşa, peste tot în lume. Dar dacă toţi cei din această clasă ar hotărî să-i spună altfel acestui animal şi dacă restul oamenilor i-ar zice la fel, atunci aşa i s-ar spune şi, la un moment dat, ar intra în dicţionar. *Noi* hotărâm ce intră în acea carte, zise ea arătând către uriaşul volum.

Apoi s-a uitat la Nick şi a zâmbit din nou.

— Dar, desigur, la acel dicţionar au lucrat sute de oameni inteligenţi timp de mulţi ani, a continuat doamna Granger, aşa că, în ce ne priveşte, dicţionarul acela este lege. Legile se pot schimba, desigur, dar numai dacă e

nevoie. Se poate să fie nevoie de cuvinte noi, dar toate cuvintele din acel dicţionar au fost puse acolo din motive întemeiate.

Doamna Granger s-a uitat la ceas. Mai rămăseseră opt minute.

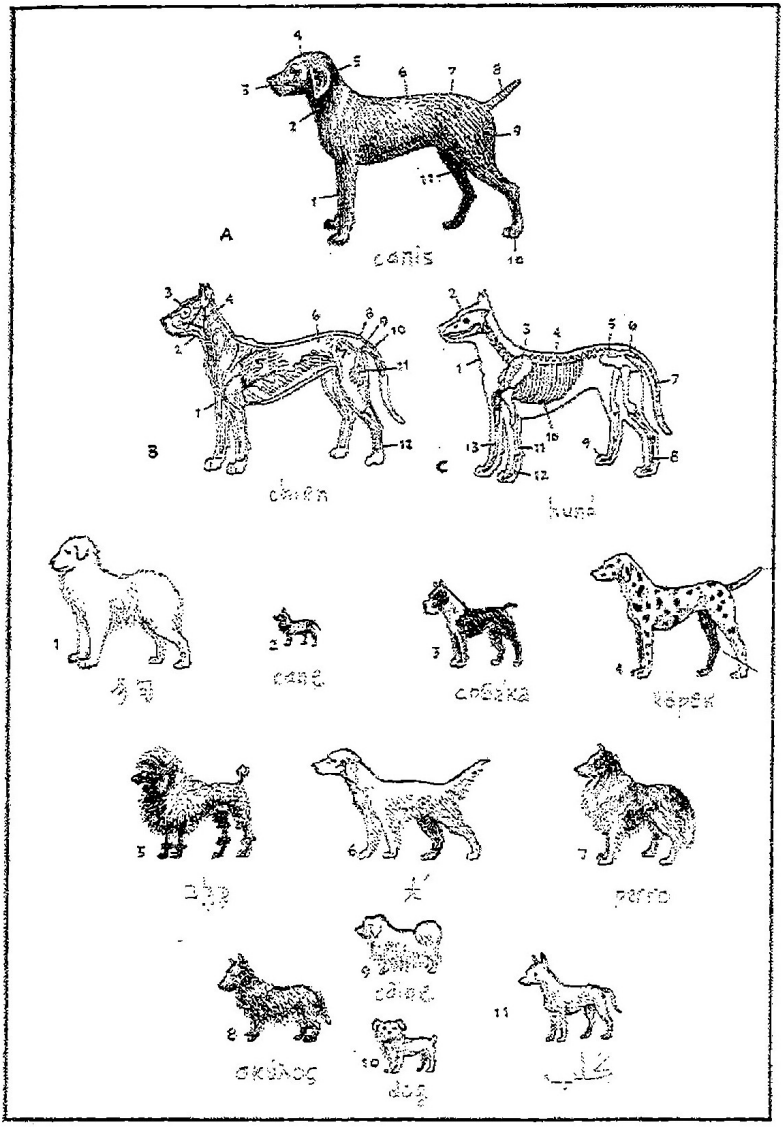

Cine hotărăşte că sensul cuvântului câine *este „câine”?*

— Aşadar, pentru azi aţi avut exerciţiile de la pagina doisprezece din manualul *Cuvinte vii.* Vă rog să scoateţi caietele. Sarah, vrei, te rog, să citeşti prima propoziţie? Identifică greşeala şi spune-ne cum ai corectat-o.

Doamna Granger a înghesuit toată ora în ultimele opt minute: un păienjeniş de verbe, substantive şi prepoziţii. Şi, da, aveau din nou temă pentru acasă.

Iar Nick nu a mai încercat să-i distragă atenţia doamnei G. O ţinuse puţin pe loc, dar de oprit nu o oprise. Nici pe departe.

Era de neoprit… în acea zi, cel puţin.

6. O idee măreaţă

Trei lucruri s-au întâmplat mai târziu, în aceeaşi după-amiază.

Nick şi Janet Fisk au pierdut autobuzul din cauza şedinţei pentru ziarul şcolii, aşa că au mers împreună spre casă pe jos. Voiau să vadă cine poate să meargă pe bordură fără să cadă. Era nevoie de multă concentrare şi, când Janet a călcat pe asfalt, Nick a zis:

— Trei puncte pentru mine.

— N-am căzut, a ripostat Janet. Am văzut ceva… Uite.

S-a aplecat şi a ridicat de jos un pix auriu elegant.

Asta a fost primul lucru care s-a întâmplat: Janet a găsit pix.

S-au urcat înapoi pe bordură, iar Nick mergea în urma lui Janet, punând atent un picior înaintea celuilalt pe bordura îngustă de beton. Şi, cum mergea el aşa, a început să se gândească la şcoală, în special la prezentarea lui. Şi dintr-odată a înţeles ce-i zisese doamna Granger despre cuvinte la sfârşitul orei.

Ăsta a fost al doilea lucru: a înţeles ce-i zisese doamna Granger.

Profesoara zisese: „Cine hotărăşte că sensul cuvântului *câine* este «câine»? Tu, Nicholas.”

„Tu, Nicholas” îşi repeta el în gând. „Eu?” şi-a zis Nick, în timp ce punea un picior înaintea celuilalt, în urma lui Janet. „Ce înseamnă asta?” Şi atunci Nick şi-a amintit ceva.

Când avea vreo doi ani, mama lui îi cumpărase un

casetofon din ăla care nu se strică niciodată şi câteva casete cu cântece. Îi plăceau la nebunie şi le asculta întruna. Se ducea cu o casetă şi cu casetofonul la mama, la fratele mai mare sau la tata, dădea cu caseta în casetofon şi zicea: „Guagala, guagala, guagala”, până când cineva punea caseta şi pornea casetofonul.

Timp de trei ani, ori de câte ori spunea „guagala” familia lui ştia că voia să asculte sunetele plăcute de voci şi de instrumente. Apoi, când s-a dus la grădiniţă, Nick a învăţat că, dacă voia să fie înţeles de educatoare sau de ceilalţi copii, trebuia să folosească cuvântul *muzică.* Dar sunetul acela plăcut era pentru Nick *guagala,* fiindcă aşa spunea el. Cine spune că *guagala* înseamnă „muzică”? „Tu, Nicholas.”

— Nu e corect! a strigat Janet.

Ajunseseră la colţul străzii lor şi Nick, absorbit cu totul de gândurile lui, a dat peste ea. Janet a căzut de pe bordură şi pixul auriu din mâna ei a zdrăngănit pe asfalt.

— Scuză-mă… N-am vrut, pe cuvânt. Nu eram atent… Stai puţin…

Nick s-a aplecat, a luat pixul de jos şi i l-a întins lui Janet.

— Uite…

Şi atunci s-a petrecut cel de-al treilea lucru.

Nick nu a zis „pix”. În schimb, a zis:

— Uite… frindelul tău.

— Frindel? s-a mirat Janet luând pixul şi uitându-se la el ca la un nebun.

Apoi, strâmbându-se, l-a întrebat:

— Ce-i aia *frindel?*

Nick a zâmbit cu gura până la urechi:

— O să vezi. Pa, pa!

Erau la intersecţia dintre strada Spring şi bulevardul South Grand, la o stradă distanţă de casă, într-o după-amiază de septembrie. Acolo şi atunci i-a venit lui Nick ideea măreaţă.

După ce a alergat pe stradă, pe scări, pe uşă şi sus, până în dormitorul lui, nu mai era doar o mare idee. Era un plan în toată regula care aştepta să fie pus în aplicare. Iar Nick se pricepea la asta.

Ziua următoare, după şcoală, a început să pună planul în aplicare. S-a dus la magazinul Penny Pantry şi a cerut un frindel.

— Un ce? a întrebat doamna din spatele tejghelei uitându-se nedumerită la el.

— Un frindel, vă rog. Unul negru, a răspuns Nick zâmbindu-i.

S-a aplecat şi şi-a întors urechea spre el:

— Ce spuneai că vrei?

Ideea măreaţă

— Un frindel, zise Nick, arătând spre pixurile de pe etajera din spatele ei. Unul negru, vă rog.

Doamna i-a dat un pix lui Nick. El i-a plătit cei 49 de cenţi, a zis „mulţumesc” şi a ieşit din magazin.

Peste şase zile, s-a dus Janet la Penny Pantry. Acelaşi

magazin, aceeaşi doamnă. John fusese şi el acolo cu o zi în urmă, Peter, cu două zile în urmă, Chris, cu trei, Dave, cu patru. Janet era a cincea persoană trimisă de Nick ca să o roage pe vânzătoare să-i dea un frindel.

După ce i-a spus ce vrea, doamna vânzătoare s-a întors către pixuri şi a întrebat:

— Albastru sau negru?

Nick stătea pe culoarul vecin, lângă rafturile cu bomboane, şi zâmbea cu gura până la urechi.

Frindel era un cuvânt adevărat. Însemna *pix.* Cine spune *că. Frindel* înseamnă „pix”? „Tu, Nicholas.”

O jumătate de oră mai târziu, câţiva elevi de încredere dintr-a cincea ţineau o şedinţă în camera de joacă a lui Nick. Erau acolo John, Pete, Dave, Chris şi Janet. Şi Nick, şase copii în total – şase agenţi secreţi.

Şi-au ridicat cu toţii mâna dreaptă şi au citit jurământul scris de Nick:

De azi înainte, nu voi mai folosi niciodată cuvântul PIX. Voi folosi în schimb cuvântul FRINDEL şi voi face tot ce stă în puterile mele pentru ca şi alţii să-l folosească.

Au semnat toţi şase jurământul – cu frindelul lui Nick.

Planul avea şanse să meargă.

Mulţumim, doamnă Granger.

7. Războiul pentru cuvânt

Şcoala era locul perfect pentru lansarea noului cuvânt şi, fiind un eveniment istoric major, Nick voia ca operaţiunea să înceapă la materia potrivită: ora a şaptea, limba engleză.

Nick a ridicat mâna imediat după ce s-a sunat de intrare şi a zis:

— Doamnă Granger, mi-am uitat frindelul.

John, care stătea trei rânduri mai încolo, a intervenit:

— Am eu unul în plus, Nick, şi ţi-l pot împrumuta.

Pe urmă John a căutat de zor prin ghiozdan, dându-se în spectacol.

— Adică aşa cred, că am un frindel în plus. I-am spus mamei să-mi dea trei sau patru. Sunt sigur că ieri aveam un frindel în plus, dar se poate să-l fi… uite, da… aici era.

Apoi John i l-a aruncat lui Nick, dându-se în spectacol, iar Nick l-a lăsat intenţionat să cadă. Pe urmă s-a dat în spectacol căutându-l.

Doamna Granger, dar şi toţi colegii din clasă, pricepuseră cum nu se poate mai bine. Obiectul negru din plastic pe care Nick îl împrumutase de la John avea un nume ciudat… un nume nemaipomenit… un nume nou: *frindel.*

Au chicotit toţi, dar doamna Granger şi-a aprins ochii şi toată clasa a amuţit. Iar restul orei a mers conform planului – planului ei, mai precis.

Când elevii ieşeau din clasă, doamna Granger l-a oprit pe Nick.

— Nicholas? Aş vrea să-ţi spun câteva… cuvinte, i-a zis ea accentuând cuvântul *cuvinte.*

Nick a simţit cum i se usucă gura şi cum i se pune un nod în gât, dar şi-a păstrat sângele rece. S-a dus spre catedră.

— Da, doamnă Granger.

— Ideea ta a fost amuzantă, Nicholas, dar de acum să nu-mi mai întrerupi ora. Ai înţeles?

Ochii îi străluceau, dar privirea îi era mai degrabă luminoasă decât nimicitoare.

— Idee? Ce idee? a întrebat Nick, încercând să nu lase să i citească nimic în privire.

— Ştii ce vreau să spun, Nicholas. Vorbesc despre spectacolul pus în scenă de tine şi de John la începutul orei. Vorbesc despre *asta,* zise, ridicând stiloul ei vechi, maro cu capac albastru.

— Dar eu chiar nu aveam niciun frindel la mine, a zis

Nick, uimit şi el de propriul curaj.

Ochii lui rămăseseră larg deschişi şi lipsiţi de expresie în spatele ochelarilor.

În schimb, ochii profesoarei păreau că fulgeră, apoi se îngustară, iar doamna Granger şi-a strâns buzele într-o linie subţire. Preţ de câteva clipe n-a zis nimic, apoi a început:

— Înţeleg. Foarte bine. Atunci cred că nu mai avem nimic de discutat astăzi, Nicholas. Poţi pleca.

— Mulţumesc, doamnă Granger, a zis Nick luându-şi ghiozdanul şi a pornit către uşă. Şi vă promit că n-o să-mi mai uit niciodată frindelul, a completat el când era pe jumătate ieşit din clasă. La revedere!

8. Mai puternic decât o sabie

Peste două zile a venit fotograful să facă poze cu clasa. Clasa a cincea avea să fie fotografiată ultima, chiar după prânz.

Prin urmare, Nick şi agenţii lui secreţi au avut mult timp la dispoziţie şi au putut să şuşotească cu toţi colegii de a cincea. Fuseseră făcute toate fotografiile individuale şi urma fotografia de grup. Toţi erau aliniaţi pe scena amfiteatrului, toţi aveau părul aranjat şi toţi zâmbeau.

Dar când fotograful a zis „Zâmbiţi, vă rog”, toţi elevii au zis „Frindel!”, ridicând fiecare câte un frindel în aer, ca să apară în fotografie.

Fotograful rămăsese fără film. Aşa că aceea a fost singura fotografie de grup cu clasa a cincea. Dintre profesori, şase nu erau deloc încântaţi. Iar doamna Granger era furioasă.

Nimeni nu avusese intenţia să-i enerveze pe profesori. Nu voiau decât să se amuze.

Copiii din şcoală vorbeau despre noul cuvânt. Când apare un cuvânt nou, toată lumea îl foloseşte tot timpul.

Copiilor de la Şcoala Generală Lincoln le plăcea noul cuvânt inventat de Nick. Mult de tot.

Însă nu şi doamnei Granger. La o zi după fotografia de grup le-a ţinut un discurs elevilor din fiecare clasă la care preda şi a lipit un anunţ pe panoul principal de lângă cancelarie.

Cine va fi auzit folosind cuvântul frindel *în loc de* pix *va rămâne după ore şi va scrie următoarea propoziţie de o sută de ori:* Scriu această pedeapsă cu pixul.

Doamna Granger

Dar rezultatul a fost că elevii voiau şi mai mult să folosească noul cuvânt al lui Nick. Dacă rămâneai după ore cu Călăreţul Singuratic era ca şi cum ai fi primit o medalie de onoare. Săptămâni la rând, zi de zi rămâneau după ore câţiva elevi.

Într-o zi, la sfârşitul orei a şaptea, doamna Granger l-a rugat pe Nick să vină la ea după ore.

— Nu eşti pedepsit, Nicholas. Vreau doar să stăm de vorbă.

Nick era încântat. Era ca o întrunire pe timp de război. Una dintre părţi flutură un steag alb, iar generalii ies în faţă şi stau de vorbă. Generalul Nicholas Allen. Lui Nick îi plăcea cum suna.

După ore, s-a prezentat la uşa clasei doamnei Granger.

— Voiaţi să vorbiţi cu mine?

— Da, Nicholas. Intră, te rog, şi ia un loc.

Nick s-a aşezat pe un scaun.

— Nu crezi că ar fi cazul să înceteze toată povestea asta cu „frindelul”? A dat toată şcoala peste cap.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— E un cuvânt ca toate cuvintele. Ne amuză şi adevărul e că este un cuvânt adevărat. Nu e un cuvânt urât, e doar diferit. Şi, de fapt, aşa se schimbă cuvintele,

nu? Aşa aţi spus.

Doamna Granger a oftat.

— Poate că da, *aşa* apare un cuvânt nou. Dar chiar ar trebui înlocuit cuvântul *pix* cu… celălalt cuvânt? Cuvântul *pix* are o istorie lungă şi bogată[1]. Vine din cuvântul latin pentru pană, *pinna.* Am început să-l folosim pentru că penele au fost printre primele instrumente de scris. E un cuvânt care există dintr-un motiv anume. Are *sens,* Nicholas.

— Dar şi *frindel* are sens pentru mine, zise Nick. Şi, până la urmă, cuvântul *pinna* nu a fost şi el inventat de cineva?

Ochii doamnei Granger au scânteiat, dar nu a zis decât:

— Aşadar nu ai de gând să opreşti toate astea?

Nick a privit-o drept în ochi.

— Păi, eu şi… adică câţiva prieteni şi cu mine am jurat să folosim acest cuvânt şi trebuie să ne ţinem promisiunea. Şi, de fapt, e un cuvânt ca toate cuvintele. Îmi place cuvântul meu.

Nick încerca să se arate curajos, aşa cum trebuie să fie un general.

— Foarte bine. Credeam că putem pune punct acestei poveşti, a zis doamna Granger scoţând un plic mare alb din sertarul biroului. Ţi-am scris o scrisoare, Nicholas.

Nick a întins mâna, crezând că vrea să i-o dea. Dar se înşelase.

— O să ţi-o trimit doar când se vor termina toate astea. Vreau să-ţi scrii numele şi să treci data de azi pe spatele plicului. Când o s-o citeşti, mai târziu, o să ştii că e aceeaşi scrisoare şi că nu am schimbat nimic în ea.

„Ce ciudat”, şi-a zis Nick.

— Sigur, răspunse el.

Şi-a scris numele cât a putut de frumos şi, sub nume,

---

1 Explicaţia din frazele următoare se referă la cuvântul englezesc *pen.* (N.t.)

a trecut data.

Apoi doamna Granger s-a ridicat brusc.

— Asta-i tot, Nicholas. Şi fie ca cel mai bun cuvânt să câştige.

Profesoara era încruntată, dar ochii ei… ochii ei arătau altceva – ceva care semăna a bucurie.

Nick ajunsese la jumătatea holului când şi-a dat seama de un lucru: „îi place războiul ăsta şi îşi doreşte enorm să câştige!”

A doua zi, în drum spre şcoală, lui Pete i-a venit o idee grozavă.

— Ce-ar fi să-i convingem pe toţi elevii de-a cincea s-o întrebe pe doamna Granger: „îmi împrumutaţi un frindel?”

— Vrei să spui „Doamna Granger, *îmi puteţi împrumuta* un frindel?”, l-a corectat Dave. Trebuie să folosim corect cuvintele. N-am vrea s-o supărăm pe Grangeroasa Periculoasa.

— Cred că e o idee bună, a zis Nick. N-are cum să-i pedepsească pe toţi să stea după ore, nu?

Aproape optzeci de copii au stat cu doamna Granger după ore în acea zi. Clasa ei era plină, erau elevi şi pe hol. Directoarea a stat peste program ca să ajute. Au aranjat ca două autobuze să vină după program şi să-i ducă pe elevi

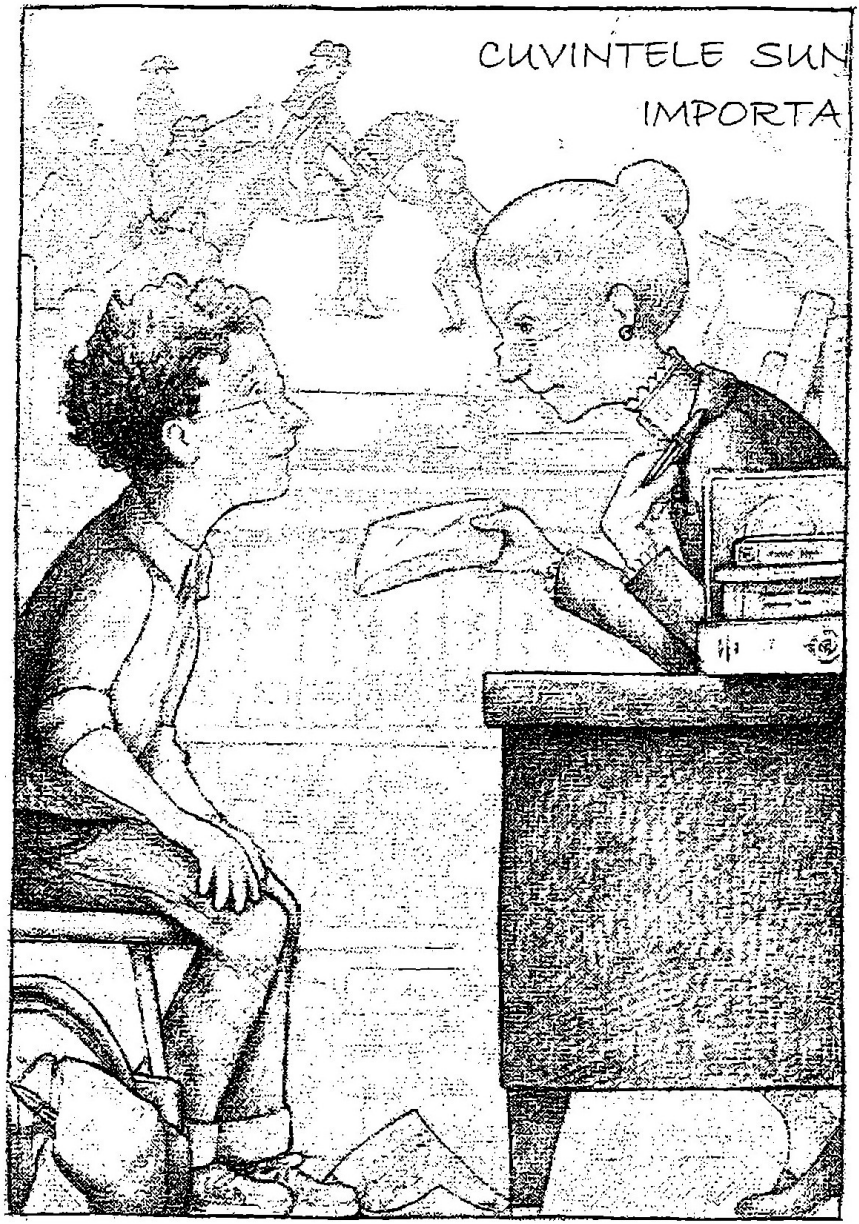

Ca o întrunire pe timp de război acasă.

Ziua următoare, toţi elevii de-a cincea, dar şi mulţi din alte clase, au făcut la fel – peste două sute de elevi.

Părinţii au dat telefoane şi au protestat. Şoferii de

autobuz au ameninţat cu greva. Atunci au intervenit consiliul de administraţie şi administratorul.

Şi tot atunci directoarea Şcolii Elementare Lincoln i-a vizitat pe domnul şi doamna Allen. Voia să le vorbească despre fiul lor. Cel din clasa a cincea. Cel pe care-l chema Nick.

9. Şah

Doamna Margaret Chatham era directoarea Şcolii Elementare Lincoln de optsprezece ani. Îi cunoştea pe domnul şi doamna Allen. Cu şase ani în urmă, când fusese demolată vechea Şcoală Lincoln, făcuseră toţi trei parte din comitetul de construire a noii şcolii.

În după-amiaza zilei de 1 octombrie, când i-a sunat să stabilească o întâlnire, doamna Chatham a cerut să fie de faţă şi Nick. Era ora 6:30 când a bătut la uşă. I-a deschis Nick.

— Bună seara, Nick, i-a zis directoarea, fără urmă de zâmbet.

— Bună seara, doamnă Chatham, a răspuns Nick, făcând câţiva paşi înapoi când o văzu în cadrul uşii.

Era masivă, cam la fel de înaltă ca tatăl lui Nick, şi lată în umeri. Nick s-a gândit că, dacă ar juca fotbal, ea ar fi fundaş, pentru că tatăl lui fusese fundaş în echipa facultăţii.

— Bună seara, domnule şi doamnă Allen, zise, intrând în camera de zi.

Era îmbrăcată cu un impermeabil negru lung şi la gât avea o eşarfă roşie de mătase. Nu şi-a dat jos impermeabilul, dar şi-a scos eşarfa şi a pus-o în buzunarul stâng, înainte de a se aşeza pe scaunul din stânga canapelei, le-a strâns viguros mâinile părinţilor lui Nick. Mama şi tatăl lui Nick stăteau pe canapea, iar Nick, pe balansoarul din faţa doamnei Chatham, de cealaltă parte a măsuţei de cafea.

— Să ştiţi că nu e o vizită de curtoazie. Avem nişte probleme la şcoală şi, din câte se pare, Nick este capul

răutăţilor.

Apoi doamna Chatham le-a povestit părinţilor lui Nick ce se întâmpla, din punctul ei de vedere: Nick îi încuraja pe colegi să folosească un cuvânt nou, doamna Granger le interzicea, fotografia cu clasa fusese compromisă, sute de copii rămâneau după ore, la şcoală senzaţia generală era că are loc o revoltă şi că nimeni nu mai respectă nicio regulă.

Partida nu se terminase

În timp ce vorbea doamna Chatham, Nick se uita când la mama, când la tatăl lui. Tatăl lui asculta atent, dând din cap şi încruntându-se. Părea jenat. Mama lui însă părea mai degrabă enervată.

— Dar nu vi se pare că e o nimica toată şi că se face prea mare caz? a întrebat mama lui Nick după ce doamna Chatham şi-a terminat povestea.

Nick n-a scos niciun sunet, dar în mintea lui striga: „Bravo, mama, bravo tuturor mamelor din lume!” Mama lui nu se supărase pe el. Se supărase pe doamna Granger, poate chiar şi pe doamna Chatham. Devenea interesant.

Doamna Allen încă vorbea cu directoarea.

— Copiii inventează şi folosesc un cuvânt amuzant. Ce e rău în asta? Chiar trebuie să existe o regulă care să interzică folosirea unui astfel de cuvânt?

Doamna Chatham a oftat.

— Da, cred că pare o nimica toată, a continuat ea. Însă doamna Granger consideră că trebuie să existe nişte reguli – ca atunci când le explici elevilor să nu spună „acuma”. Din acest motiv există dicţionarele. Şi, de fapt, problema nu e neapărat cuvântul în sine. Problema este lipsa de respect arătată autorităţii.

— Doamna Granger are dreptate, zise domnul Allen. Trebuie să existe nişte reguli. Doar nu putem să îi lăsăm pe copii să spună „acuma”, nu?

Şi atunci şi-a spus şi Nick părerea.

— Ştiţi dicţionarul acela mare din clasa doamnei Granger? Cuvântul *acuma* e în dicţionar. L-am căutat şi l-am găsit. Nu înţeleg de ce nu avem voie să folosim un cuvânt dacă el există în dicţionar. Doamna Granger zice chiar că dicţionarul ăla mare al ei este legea.

Nick s-a uitat pe rând la expresia de pe feţele celor trei adulţi. Îi pusese în încurcătură. Lansase o ditamai bomba.

— Da, păi… dar… da, cum spuneam, nu cuvântul *acuma,* şi nici cuvântul *frindel* nu sunt adevărata problemă, a zis doamna Chatham.

— Da, cred că adevărata problemă este felul în care a reacţionat doamna Granger la acest experiment lingvistic inofensiv. A reacţionat exagerat, nu-i aşa, Tom? a întrebat doamna Allen uitându-se la soţul ei.

A venit rândul domnului Allen să se uite pierdut la cei din cameră. Era dezorientat.

— Da, sigur… C-cred că da… Adică nimeni nu a păţit nimic… hmm… Adică nu au stricat nimic, nu au furat nimic…

Vorbele lui s-au stins treptat; şi-a frecat bărbia şi a privit gânditor pe fereastră, la zidul din spatele doamnei Chatham.

Cei trei adulţi au rămas într-o tăcere stânjenitoare, iar Nick şi-a dat seama deodată ce se petrecea, de fapt, acolo. Era un joc de şah, Nick contra doamnei Granger. Doamna Granger încercase să-şi folosească regina: doamna Chatham, cu impermeabilul ei negru, era regina neagră.

Până să înceapă atacul, Nick nu ştiuse că avea o apărare solidă: draga lui mamă, regina albă. Iar partida nu se terminase. Avea să continue până când una dintre părţi câştiga şi alta pierdea.

Doamna Chatham nu a mai rămas mult. Au mai stat puţin de vorbă, peste tabla de şah, despre cum copiii au dreptul să exploreze idei noi, despre cât de important e să-şi respecte profesorii şi munca pe care o fac ei, despre cum toată lumea trebuie să urmeze nişte reguli pentru ca şcoala să fie un loc în care să se poată studia în linişte.

Apoi domnul Allen a întrebat-o pe doamna Chatham dacă vrea o cafea şi prăjitură cu banane.

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec.

Le-a mulţumit părinţilor lui Nick şi părinţii lui Nick i-au mulţumit la rândul lor.

Nick a condus-o la uşă şi i-a urat noapte bună.

Regina neagră şi-a pus eşarfa roşie şi a ieşit în lumina apusului de octombrie.

— Nick, trebuie să stăm puţin de vorbă, a zis mama lui, aşezându-se la loc pe canapea. Dacă aflu că ai fost nerespectuos cu doamna Granger sau cu orice alt profesor, o să iasă rău, să ştii.

— Nu am fost nerespectuos. Pe cuvânt. E adevărat că

i-am convins pe toţi să folosească cuvântul meu, dar, cum spuneai şi tu, nu am făcut niciun rău nimănui. Îmi pare rău că eu, Dave şi Pete i-am convins pe toţi să-i ceară doamnei Granger un frindel. A fost urât din partea noastră, cred… Dar ea a început, când i-a pedepsit pe elevi să rămână după ore şi să scrie o propoziţie de sute de ori doar pentru că au pronunţat o singură dată cuvântul meu. Tuturor Ie place cuvântul meu. Ne amuzăm, atâta tot.

— Bine, Nick, a zis tatăl lui, dar dacă toată lumea e deranjată şi directoarea vine să stea de vorbă cu mama ta şi cu mine, atunci probabil că nu e amuzant pentru toţi, nu? Şi cred că ar fi mai bine să le spui prietenilor tăi să înceteze chiar acum… De mâine, adică.

— Nu pot, tată, a răspuns Nick dând din cap. N-am cum. A devenit un cuvânt adevărat. A fost doar al meu la un moment dat, dar nu mai e. Dacă aş şti cum să pun capăt acestei poveşti, cel mai probabil aş face-o. Dar nu pot.

Nick s-a uitat la părinţii lui să vadă dacă-l înţelegeau, îl înţelegeau.

— Cum spuneam, nu voi fi nerespectuos, dar îmi place cuvântul meu. Şi cred că o să aşteptăm să vedem ce se întâmplă în continuare.

Piesele de şah – regele şi regina lui – i-au dat dreptate.

Partida avea să continue.

10. Libertatea presei

Judy Morgan era reporter la *Gazeta din Westfield,* ziarul local. Westfield era un oraş mic şi liniştit. Din când în când avea loc un furt, adolescenţii mai făceau gălăgie, se mai adunau oameni să scandeze împotriva primăriei sau a consiliului local. Dar, în general, toate erau bune şi frumoase în Westfield, după cum se putea vedea şi din *Gazeta din Westfield* în fiecare zi de joi.

Ted Bell vindea publicitate pentru ziar, iar fiica lui era în clasa a patra la Şcoala Lincoln. El i-a spus lui Judy că nişte elevi din clasa a cincea nu ascultă de profesori –

ceva legat de un cuvânt pe care-l folosesc toţi ca pe un cod secret. Iar cu o săptămână în urmă jumătate dintre elevi fuseseră ţinuţi după ore, inclusiv fetiţa lui.

Judy avea de ales între asta şi un articol despre optsprezece pomi noi care urmau să fie plantaţi pe Magistrala de Est. Pomii mai puteau aştepta. Evenimentele de Ia şcoala elementară păreau demne de un articol.

Prin urmare, Judy Morgan s-a dus la Şcoala Elementară Lincoln Ia ora trei, în aceeaşi zi în care doamna Chatham le făcuse o vizită părinţilor lui Nick. Avizul de pe uşă spunea: „Toţi vizitatorii trebuie să se înregistreze la cancelarie."

Pe panoul de lângă cancelarie, Judy a văzut anunţul doamnei Granger despre pedeapsa pentru folosirea cuvântului *frindel.* A făcut doi paşi înapoi şi a fotografiat anunţul. L-a mai citit o dată, apoi a intrat în cancelarie.

Doamna Freed, secretara şcolii, i-a zâmbit.

— Vă pot ajuta?

— Da, simt sigură că da. Numele meu e Judy Morgan şi sunt de la *Gazeta din Westfield.* Aş vrea să ştiu ce e cu anunţul despre cuvântul acela, *frindel.* Cu cine ar trebui să stau de vorbă?

Doamnei Freed i s-a şters imediat zâmbetul de pe buze. Era sătulă până peste cap de tot ce avea legătură cu cuvântul acela. În ultima săptămână telefonul ei sunase încontinuu. Dacă nu era vreun părinte nemulţumit de faptul că fiul sau fiica lui trebuise să rămână după ore, era cineva din consiliul de administraţie care voia să stea de vorbă cu doamna Chatham sau cu doamna Granger. Doamna Freed şi-a îngustat buzele şi şi-a mijit ochii.

— Cu doamna directoare ar trebui să staţi de vorbă. Numai puţin, să văd dacă doamna Chatham e liberă.

Era liberă. Nu există director pe lume care să nu aibă timp să stea de vorbă cu cineva de la ziarul local. Reportera a fost invitată în biroul doamnei Chatham.

Judy a observat imediat că directoarei nu-i făcea plăcere să vorbească despre acel subiect. Când a întrebat-

o ce era cu afişul de lângă cancelarie, doamna Chatham râsese:

— Ei, afişul? O nimica toată. Nişte copii au pus la cale o farsă şi am vrut să-i punem punct.

Râsul directoarei i-a sunat fals lui Judy Morgan.

— Şi v-a ajutat afişul să puneţi punct farsei? Am auzit că săptămâna trecută foarte mulţi copii au fost pedepsiţi să rămână după ore. Aţi putea să-mi vorbiţi despre asta? Părinţii ar vrea să ştie ce se întâmplă.

Doamna Chatham arăta ca un… ca un elev care a fost chemat de directoarea şcolii. S-a foit puţin pe scaun şi a încercat să zâmbească.

— Da, încă sunt probleme, a zis ea, dar situaţia e sub control. Doamna Granger se poate să fi reacţionat uşor exagerat. Copiii nu cred că au vrut să fie nerespectuoşi. Ei doar se amuză şi la mijloc e mai degrabă o diferenţă de opinii.

Apoi doamna Chatham i-a povestit reporterei tot ce ştia despre cuvântul *frindel* şi cum a devenit el popular printre elevi. Judy Morgan şi-a notat tot. Iar când directoarea a tăcut, Judy a întrebat-o:

— V-ar deranja dacă aş ruga-o pe doamna Granger să-mi răspundă la câteva întrebări?

— Nu, nicidecum, a răspuns doamna Chatham.

Judy îşi dădea seama însă că directoarea ar fi preferat ca ea să nu se afle acolo. Dar ce-ar fi putut să-i spună? Doamna Chatham n-avea cum s-o ţină departe de doamna Granger pentru că, până la urmă, America e o ţară liberă, cu o presă liberă. Dacă Judy voia să stea de vorbă cu doamna Granger, mai devreme sau mai târziu avea să stea de vorbă cu ea.

Nu a avut mult de aşteptat. Peste trei minute, Judy Morgan era la uşa Sălii 12. Se uita înăuntru, la doamna Granger. Aproximativ cincisprezece elevi stăteau în bancă şi îşi scria fiecare suta de propoziţii. A bătut la uşă, iar profesoara şi elevii şi-au ridicară ochii din hârtii.

— Sunt Judy Morgan de la *Gazeta din Westfield,*

doamnă Granger. Putem sta puţin de vorbă?

Doamna Granger s-a ridicat de pe scaun, a ieşit pe hol şi a închis uşa. Judy a văzut că toţi elevii din clasă încercau să-şi dea seama ce spun. Judy a remarcat imediat ochii doamnei Granger – cenuşii, poate cu câteva puncte aurii – şi privirea ei severă, dar în niciun caz aspră sau rea, ci strălucitoare şi intensă.

Reportera n-a pierdut vremea.

— Am auzit că nu vreţi să-i lăsaţi pe elevi să folosească un cuvânt nou. Ce e cu acest război?

Doamna Granger nici măcar nu i-a zâmbit. Doar ochii i-au strălucit mai intens.

— În primul rând, nu e vorba de niciun război. Eu doar îmi ajut elevii să înţeleagă că absurditatea asta trebuie să înceteze. E o pierdere de vreme şi de energie! De ce să fie inventat un cuvânt nou care e inutil? Ar trebui să înveţe să folosească cuvintele care există deja. Dar, bineînţeles, e un capriciu, nimic mai mult. Iar capriciul e o dorinţă trecătoare. Părerea mea este că o să le treacă, o să uite.

— Ştiţi cumva cum au început toate astea? a întrebat-o Judy ridicându-şi privirea din carnetul ei.

Ochii doamnei Granger aproape că au luat foc.

— Da, ştiu chiar *foarte* bine. A fost ideea unui elev de clasa a cincea, Nicholas Allen. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, doamnă Morgan, am de corectat nişte lucrări de control.

Doamna Granger pusese punct interviului. Şi-a luat rămas-bun cu o strângere de mână scurtă şi fermă.

Însă reportera nu a plecat. S-a dus în celălalt capăt al holului şi s-a aşezat pe o bancă de lângă cancelarie ca să-şi citească însemnările şi să vadă dacă putea face ceva cu ele.

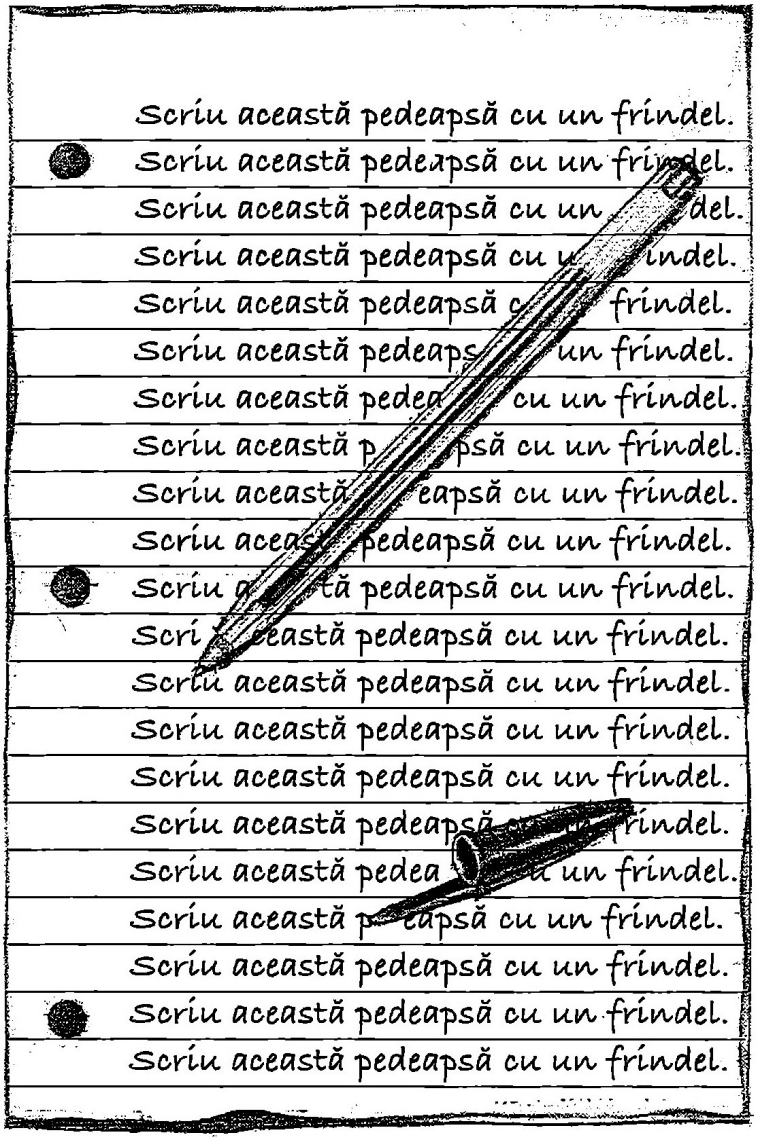

E un record nou

Toate astea au durat cam cinci minute. Apoi Judy s-a ridicat, şi-a pus carnetul în geanta mare, neagră, i-a făcut cu mâna doamnei Freed, care era toată încruntată, şi a pornit spre ieşire.

Când se îndrepta spre parcare, cinci sau şase elevi care îşi terminaseră de scris propoziţiile pentru doamna Granger au ieşit pe o altă poartă. Judy a mers alături de ei şi i-a auzit râzând şi glumind. Apoi i-a întrebat:

— De ce nu renunţaţi la cuvântul „frindel”? Nu e neplăcut să rămâneţi după ore?

Un băiat care mai avea puţin şi cădea din cauza ghiozdanului mare a privit-o zâmbind.

— Nu-i aşa rău. Întotdeauna sunt şi câţiva prieteni acolo. Până acum am scris propoziţia de şase sute de ori.

Pe urmă copiii au spus că doamna Granger nici nu le mai verifica foile. Erau siguri, pentru că la fiecare a patra sau a cincea propoziţie („Scriu această pedeapsă cu un pix”), în loc *de pix* scriau *frindel.* Iar doamna Granger nu le spusese nimic. O fată se lăudă că în ziua aceea scrisese cuvântul *frindel* de patruzeci şi cinci de ori.

— E un record nou, a zis ea zâmbind.

— Şi băiatul acela, Nick, a fost şi el pedepsit? i-a întrebat Judy.

Copiii au chicotit şi un băiat cu părul castaniu-roşcat şi cu ochelari i-a răspuns:

— Doamna Granger l-a pus pe Nick de-atâtea ori să rămână după ore, că toată lumea crede că vrea să-l adopte.

Reportera a zâmbit şi le-a mai pus o întrebare:

— Ştiţi cumva dacă-l găsesc pe Nick în după-amiaza asta, ca să vorbesc şi cu el?

Băiatul s-a uitat la Judy şi i-a zis:

— Nu cred că Nick ar vrea să vorbească acum cu tine. Dacă spune ceva greşit, cine ştie ce păţeşte.

Apoi le-a zâmbit prietenilor lui. Elevii au râs, s-au împins şi şi-au dat ghionturi. Au pornit spre stradă. Judy a urcat în maşină, s-a dus înapoi la birou şi a început să scrie.

În dimineaţa următoare, la redacţia *Gazetei* a sosit un plic maro adresat lui Judy Morgan, iar sub numele ei scria „Povestea frindelului”. Când Judy a deschis plicul, a

găsit o fotografie de grup cu clasa a cincea de la Şcoala Elementară Lincoln. Doamna Granger şi alţi şase profesori erau aşezaţi pe margine, iar elevii erau frumos îmbrăcaţi şi pieptănaţi. Dar era ceva ciudat cu fotografia aceea.

Reportera s-a uitat atent şi a văzut că fiecare elev ţinea sus un pix şi că fiecare părea să spună acelaşi lucru. Nedumerirea ei nu a durat mai mult de o secundă:

— Sigur că da! Spun toţi „frindel”!

Pe spate scria: „Rândul 3, al cincilea din stânga”.

Judy s-a uitat la fotografie şi l-a recunoscut pe băiatul roşcat şi zâmbitor, cu ochelari, cu care vorbise în parcare cu o zi în urmă.

— Ei, ei, ei. Mă bucur să te cunosc, domnule Nicholas Allen, a zis ea râzând.

11. Ediţie specială! Ediţie specială! Ştire senzaţională!

Joi dimineaţă, *Gazeta din Westfield* a ajuns în toate cele 12 297 de case şi cutii poştale din Westfield. Articolul despre Şcoala Elementară Lincoln era în fruntea primei pagini. Titlul?

Un elev de clasa a cincea spune:
„La o parte, domnule Webster”

Şi ce mai articol! Nu că n-ar fi spus adevărul Judy Morgan: tot ce scria era adevărat. Dar felul în care spunea adevărul a întors oraşul pe dos.

Iată, de exemplu, ce scria despre doamna Granger: „Doamna Granger, adeptă a ordinii şi a autorităţii, se războieşte cu sute de tineri apărători ai frindelului. Niciuna dintre părţi nu se dă bătută.”

Sau despre Nick: „Toţi spun că Nick Allen este creierul acestei campanii care pune în mod inteligent problema libertăţii de exprimare şi a regulilor din sistemul

de educaţie. El e cel care a inventat noul cuvânt.”

Sau ultima frază din articol: „Un lucru e sigur: elevii de la Şcoala Elementară Lincoln sunt îndrăgostiţi de *frindel* şi nimeni nu pare să dea înapoi în acest război al cuvintelor.”

Şi, bineînţeles, *Gazeta din Westfield* a publicat şi fotografia cu clasa. Iar numele doamnei Granger şi al lui Nick erau trecute sub fotografie, ca să-i ştie toată lumea.

— Ce înseamnă asta?!

Aşa i-a zis lui Nick mama lui, vârându-i articolul sub nas când s-a întors de la şcoală.

— Ai vorbit cu reportera? Pare să ştie extrem de multe despre tine şi despre cuvântul tău, tinere domn!

— Ce înseamnă asta?!

Aşa i-a zis administratorul şcolii doamnei Chatham, trântindu-i ziarul pe birou.

— De ce a trebuit să vorbeşti cu reportera? Nu ne e oricum destul de greu să-i convingem pe contribuabili să dea bani pentru şcoli? Mai era nevoie şi de un articol ca ăsta?

— Ce înseamnă asta?!

Aşa i-a zis doamna Chatham doamnei Granger, fluturându-i ziarul în faţă.

— Ştiu că a trebuit să stai de vorbă cu femeia aceea, dar chiar trebuia să-i spui toate lucrurile astea? Mare minune dacă nu o să fim toţi daţi afară.

A fost o zi de pomină pentru toată lumea. Şi nimeni nu reuşea să înţeleagă de unde avea Judy Morgan fotografia cu clasa.

12. Pe calea undelor

La o săptămână după publicarea articolului în *Gazeta din Westfield,* elevii de generală şi de liceu nu mai foloseau cuvântul *pix* – începuseră să folosească cuvântul *frindel.* Le

plăcea la nebunie.

Nick devenise un fel de erou pentru toţi copiii din oraş şi în scurt timp a înţeles că nu-i uşor să fii erou – chiar dacă eşti doar un erou local. Totul are un preţ.

Oamenii se uitau la Nick atunci când intra în magazinul cu articole de menaj al tatălui său ori când stătea la coadă la Penny Pantry ca să cumpere o ciocolată. Îşi dădea seama că era recunoscut şi atunci se simţea stânjenit şi ciudat.

La şcoală, colegii aveau pretenţia ca Nick să fie tot timpul pe faţă şi amuzant şi, chiar şi pentru un puşti inteligent ca Nick era prea mult. Profesorii, secretara, directoarea, ba chiar şi asistenta şi paznicul îi urmăreau fiecare mişcare, tot timpul.

Părinţii lui erau grozavi. Într-adevăr, când apăruse articolul, şi mama, şi tatăl lui fuseseră supăraţi la început. Nick spusese:

— Mamă, dar n-am făcut nimic rău. Şi nici doamna de la ziar.

Iar părinţii lui au văzut că avea dreptate. Tot ce era în articol era adevărat, iar adevărul e adevăr şi n-ai ce-i face. Deşi li se părea penibil că tot oraşul vorbea despre băiatul lor, în secret, mama şi tatăl lui Nick se bucurau. La urma urmei, un cuvânt nou-nouţ e ceva extraordinar. Nicholas al lor era un băiat ieşit din comun, fără nicio îndoială.

Mai era cineva în oraş care credea că noul cuvânt este extraordinar. Bud Lawrence stătuse toată viaţa lui în Westfield, iar la nouăsprezece ani economisise destui bani cât să înceapă o afacere. A aşteptat să-i vină o idee bună, apoi a cumpărat primul fast-food Dairy Queen din statul lor. Peste câţiva ani a cumpărat un restaurant McDonald’s. Asta era cu treizeci de ani în urmă, iar cele două restaurante îl îmbogăţiseră – era unul dintre cetăţenii de frunte din Westfield.

Când Bud Lawrence a citit articolul despre noul cuvânt, şi-a pus avocatul să iniţieze procedura de

înregistrare a cuvântului *frindel.* În patru zile a creat o companie care vindea pixuri ieftine de plastic pe care scria *frindel.* A vândut trei mii de *frindeluri* în prima săptămână. Se vindeau atât de bine, încât niciun magazin din tot Westfieldul nu le avea în stoc. Apoi, la fel de brusc, copiii n-au mai cumpărat frindeluri. Vânzările s-au redus, iar Bud Lawrence a început să se gândească la alte proiecte.

Peste o săptămână a venit Halloweenul, frunzele au început să cadă şi oraşul părea să se liniştească.

Şi s-ar fi liniştit, dacă n-ar fi apărut Alice Lunderson. Alice locuia în Betherly, un oraş situat la unsprezece kilometri de Westfield, şi lucra cu jumătate de normă la televiziunea locală CBS din Carrington, un oraş cu circa 75 500 de locuitori.

Când în regiune aveau loc evenimente importante – inundaţii, tornade sau alte dezastre naturale – sau când dădea de poveşti care păreau haioase sau originale, Alice îl suna pe managerul televiziunii din Carrington. Dacă ştirea era bună sau dacă era o zi în care în lume nu se întâmpla mare lucru, atunci televiziunea trimitea o maşină şi o echipă pentru filmări.

Alice avea abonament la toate ziarele din regiune, ca să fie la curent cu evenimentele locale. Cele mai multe apăreau joia, iar ea le primea luni sau marţi. Apoi îi lua o zi, două, să Ie citească pe toate. Miercuri dimineaţă a văzut în sfârşit articolul din *Gazeta din Westfield* despre războiul cuvintelor. L-a citit de două ori şi s-a uitat cu atenţie la fotografia cu clasa. Era sigură că ştirea aceea avea să facă senzaţie.

Managerul televiziunii din Carrington a fost de aceeaşi părere. A sunat la sediul din Boston al CBS, pentru că uneori Bostonul prelua ştiri din redacţia de la Carrington. Femeii din Boston i s-a părut că ştirea are potenţial, aşa că a sunat la redactorul de ştiri din New York.

Când articolul din *Gazeta din Westfield* a ajuns prin fax la New York, echipa de acolo a fost încântată. S-au

uitat pe desfăşurătorul săptămânii şi au hotărât că s-ar fi potrivit perfect ca încheiere a jurnalului de seară al zilei următoare – joi. Ordinele au fost transmise telefonic de la New York la Boston, Carrington şi Betherly. Miercuri la amiază Alice avea aprobarea, subiectul ei fusese acceptat. Era primul ei subiect difuzat la ştirile naţionale – douăzeci de milioane de telespectatori aveau să-i vadă reportajul.

Miercuri, după şcoală, Alice Lunderson şi echipa ei de filmare erau pe veranda doamnei Granger. Doamna Granger nu s-a lăsat impresionată de reflectoare şi de microfoane. A privit direct în cameră şi a zis:

— Întotdeauna am spus că dicţionarul este cel mai potrivit instrument pentru educarea tinerilor şi spun asta şi acum. Elevii trebuie să înţeleagă că limba şi cuvintele au reguli şi că aceste reguli au o istorie plină de sens. Nu am putut să nu iau atitudine şi am luptat atunci când s-a încercat înlocuirea unui cuvânt folositor cu un cuvânt absurd inventat fără niciun motiv.

— Şi aţi pierdut lupta, doamnă Granger? a întrebat reportera.

Privind spre cameră, doamna Granger şi-a turat privirea la maximum.

— Încă nu s-a terminat, a răspuns ea zâmbind neconvingător.

Când Alice şi echipa au apărut acasă la Nick, familia Allen era pregătită să-i primească. Nick stătea pe canapea, între părinţii lui. Reflectoarele îl orbeau. Mama lui îl instruise ce să spună şi ce să nu spună.

— Nu uita, îi zisese ea în timp ce-i aranja părul, pe reporteri nu-i interesează decât să pună mâna pe o ştire care să facă senzaţie. Tu o să rămâi aici, în oraş, după ce pleacă ei. Ai grijă ce spui.

Stăteau pe canapea, cu picioarele sub măsuţa de cafea. Dacă doamna Allen îl călca pe picior pe Nick însemna că ea urma să răspundă în locul lui la întrebarea pusă de reporteră. Doamna Allen nu avea încredere în reporteri.

— Spune-mi, Nick, de ce ai inventat acest cuvânt nou, *frindel*? a întrebat Alice Lunderson.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— Doamna Granger a zis că toate cuvintele din dicţionar au fost inventate de oameni şi că ele au sensul pe care-l au pentru că aşa hotărâm noi. Şi m-am gândit că ar fi amuzant să inventez un cuvânt nou şi să văd dacă e aşa.

— Ai fost surprins când doamna Granger s-a supărat? l-a întrebat Alice zâmbind.

Mama lui Nick l-a călcat pe picior.

— Nu ni s-a părut că doamna Granger s-ar fi supărat, a zis ea. Cuvântul *frindel* a început să fie folosit de toată lumea şi a atras atenţia. Dumneaei este o profesoară foarte bună.

— Îhî, a confirmat Nick. Vreau să spun că fără ea n-aş fi învăţat atât de multe despre cuvinte.

— Ce se va întâmpla în continuare cu tine şi cu noul tău cuvânt?

Alice se pregătea să încheie interviul. Îşi dăduse seama că Nick şi părinţii lui nu puteau fi convinşi să spună ceva care să pună paie pe foc. Aşa că a vrut să iasă ceva vesel şi relaxant.

— Poate vi se pare ciudat, dar, deşi eu l-am inventat, nu mai este cuvântul meu. *Frindel* e al tuturor acum şi cred că viitorul lui depinde de noi toţi.

Alice a vorbit puţin şi cu doamna Chatham, care era foarte îngrijorată, şi cu Bud Lawrence, creatorul *frindelului* oficial, care era tot un zâmbet. După ce a filmat introducerea şi încheierea, echipa de filmare s-a întors la Carrington să editeze şi să monteze bucăţile filmate într-un reportaj de două minute.

În seara zilei următoare, după ce s-au terminat toate ştirile importante despre războaie, preţul petrolului şi rezervele de hrană la nivel mondial, crainicul ştirilor CBS s-a uitat la cameră - şi a zâmbit.

— Se spune că termenul englezesc *quiz*[2] a fost creat în 1791 de un director de teatru din Dublin pe nume Daly. El ar fi pariat că poate inventa un cuvânt nou şi a scris cu creta *q-u-i-z* pe toate zidurile şi pe toate clădirile din oraş. A doua zi era peste tot, iar o săptămână mai târziu întreaga Irlandă se întreba ce înseamnă acel cuvânt. Fusese creat un cuvânt nou. *Quiz* este singurul cuvânt din limba engleză inventat de cineva fără să fie nevoie de el – până acum. Acum există un cuvânt nou, *frindel,* iar Alice Lunderson e la Westfield, New Hampshire, şi ne spune despre ce e vorba.

Alice a făcut o scurtă introducere. Apoi au apărut pe ecranul televizorului doamna Granger, Nick, Bud Lawrence şi mama lui Nick, vorbind despre frindel în casele a douăzeci de milioane de oameni.

Printre acei douăzeci de milioane de oameni se număra şi unul dintre producătorii emisiunii *Noaptea târziu cu David Letterman.* Altul era redactor la revista *People,* altul scria pentru revista pentru copii 3-2-1 *Contact.* Zeci de redactori, directori de studio şi specialişti în marketing au văzut reportajul la ştiri. Şi toţi şi-au dat seama că e un subiect cu un mare potenţial.

În următoarele trei săptămâni, fiecare bărbat, femeie şi copil din America a aflat de existenţa acestui nou şi nostim cuvânt folosit de copii în locul cuvântului *pix.* Copiii, din Ohio şi Iowa, până în New York, Texas sau California, au început şi ei să-l folosească.

Bud Lawrence a fost brusc asaltat de comenzi pentru tot felul de obiecte cu *frindel* pe ele şi şi-a recăpătat interesul. Dar apăruseră complicaţii.

— Vezi maldărul ăla de comenzi? îi spunea avocatul. O să avem probleme. Am înregistrat marca, dar e o formalitate. Toată tara ştie că acest cuvânt a fost inventat de băieţelul ăla. Dacă nu cazi la înţelegere cu tatăl lui, pierzi tot. Poate se ajunge şi la un proces. Cuvântul e al băiatului.

---

2 În limba engleză, „test“.

Când domnul Allen a venit acasă la prânz, soţia lui i-a spus că trebuie să-l sune pe Bud Lawrence.

— Ceva legat de noul cuvânt.

Pentru Tom Allen nu era o veste bună. Se săturase de toată tevatura. Toate aiurelile din ultima vreme îl făcuseră să nu prea dea pe la magazin, rămăsese în urmă cu actele şi acum avea de recuperat câteva săptămâni. Abia dacă avea timp acum să se ocupe de comenzile pentru Crăciun.

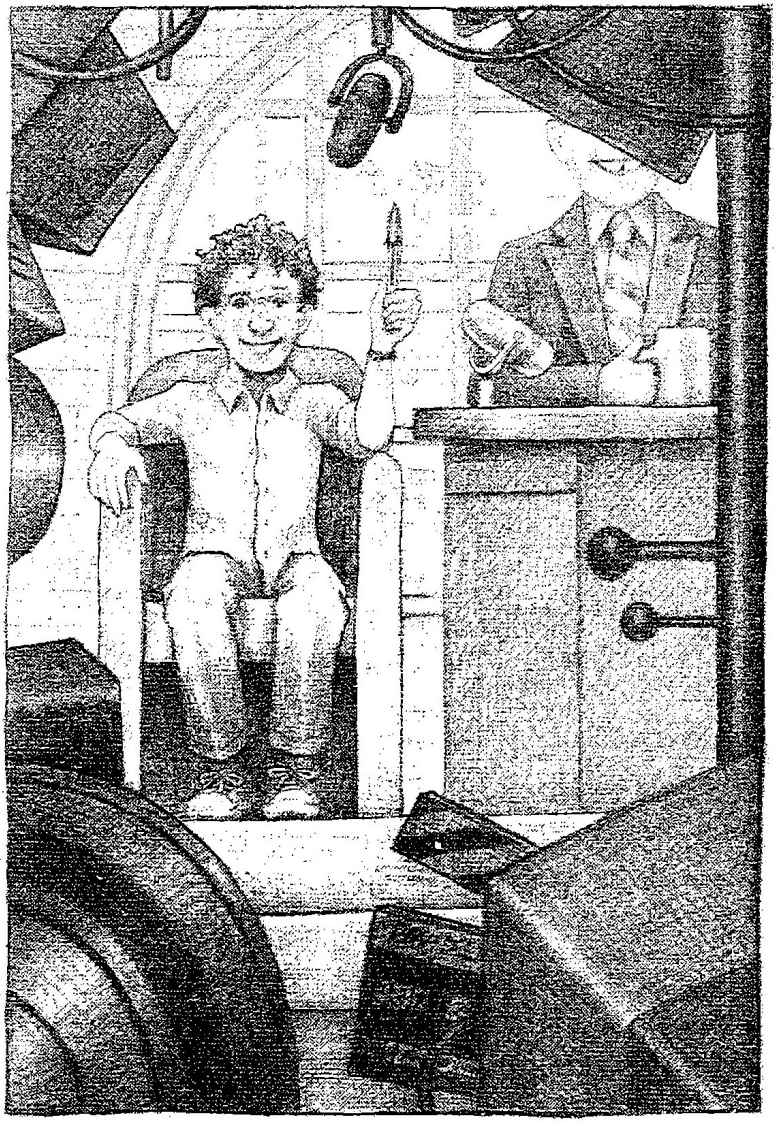

America a aflat de existenţa acestui nou şi nostim cuvânt.

Nu voia şi alte bătăi de cap, dar Bud era un prieten vechi. Prin urmare, înainte de a se întoarce la magazin, tatăl lui Nick s-a oprit la biroul lui Bud Lawrence.

— Tom, mă bucur să te văd, i-a zis Bud, ridicându-se

de la birou şi ducându-se la el să-i dea mâna. Ia loc.

Tom s-a aşezat fără tragere de inimă. Bud a tras şi el un scaun lângă el.

— Ai mai văzut vreodată atâta agitaţie în Westfield? Tu şi Ginny cred că sunteţi tare mândri de… băiatul vostru.

Nu-şi putea aminti cum îl cheamă pe Nick.

Tom s-a foit în scaun şi a dat din cap.

— Da, e o mare figură, asta e sigur. Dar să ştii, Bud, mi-ar plăcea să se termine toate astea – prea multă bătaie de cap.

Bud a înţeles imediat ce trebuie să facă pentru a obţine ce voia.

— Tom, mă tem că ăsta e doar începutul, oamenii sunt foarte interesaţi. Ai văzut, probabil, pixurile alea roşii pe care scrie *frindel.* Eu le-am făcut. Am vrut să văd ce se-ntâmplă. Dar cuvântul e al băiatului tău. Mi-am pus avocatul să ceară înregistrarea cuvântului acum câteva săptămâni, că aşa sunt eu. Când apare ceva nou, îmi place să mă implic, zise el zâmbindu-i larg lui Tom, care a schiţat şi el un zâmbet firav. În momentul ăsta am *o* imprimantă în Massachusetts, una în Chicago şi alta în Los Angeles care scot tricouri pe care scrie *frindel* deasupra unei poze cu un pix – adică frindel. Fiecare furnizor are comenzi pentru peste douăzeci de mii de tricouri.

Profitul e de doi, poate trei dolari la bucată. Şi sunt în discuţii cu companii de pixuri şi creioane din Hong Kong şi Japonia pentru o afacere care ar aduce bani serioşi. Au văzut şi ei în presă ce se întâmplă cu frindelul şi vor să cumpere drepturile mărcii şi să facă o linie nouă de frindeluri pentru copii. Nu glumesc – frindelul e pe val.

Bud nu se înşelase. Tom se făcuse mic în scaun numai auzind toate astea. Era prea mare bătaia de cap.

— Tom, vreau să-ţi vorbesc deschis. Ca tutore al băiatului, trebuie să iei decizia corectă. Eu vreau să văd ce urmează să se întâmple. O să-mi asum nişte riscuri, o să cheltuiesc nişte bani, să văd ce o să fie. Dar am nevoie de acordul tău. Am nevoie de semnătura ta pe actele astea de

înregistrare a mărcii şi trebuie să cădem de acord asupra dreptului meu de a folosi marca. Ştiu că e mare tămbălău pentru un simplu cuvânt, dar nu ştim ce-o să se-ntâmple până nu facem ceva.

Bud i-a arătat hârtiile de pe biroul lui.

— Acolo am un contract, e corect şi cinstit. Băiatul tău primeşte treizeci la sută din profit pentru drepturile lui de autor. E o ofertă corectă şi generoasă. Deci ce zici?

Ce crezi? Lasă-mă să-mi bat eu capul cu astea şi vedem, poate iese ceva.

Pe biroul de lângă Tom. Erau actele şi un pix. S-a uitat la Bud, apoi s-a întins, a luat pixul şi a semnat cele două exemplare ale actelor de înregistrare a mărcii şi cele trei exemplare ale contractului.

— Nu am nicio îndoială în ce te priveşte, Bud, şi eu chiar nu vreau să am de-a face cu aşa ceva. Asta e tot? a întrebat ridicându-se.

— Nu, Tom. Poftim.

Şi i-a întins tatălui lui Nick un cec în valoare de 2 250 de dolari.

— Pentru ce?

— E partea lui Nick din vânzările de frindeluri din primele trei săptămâni, i-a explicat Bud zâmbind.

Tom s-a uitat la cec.

— E extraordinar, Bud, şi chiar mă bucur, lui Nick o să-i prindă bine banii ăştia pentru facultate. Dar te-aş ruga să rămână între noi. Dacă află Nick, nu mai tunde peluze şi n-o să-l mai pot convinge că trebuie să pună bani deoparte. Rămâne între noi, da?

— Sigur, Tom, am înţeles. Rămâne între noi.

Şi au dat mâna.

Domnul Allen a plecat de la biroul lui Bud şi a traversat strada până la bancă. A deschis un cont de economii pentru Nick, iar directorul băncii i-a zis că poate aranja cu domnul Lawrence ca celelalte sume să fie depozitate automat. Lui Tom Allen îi convenea. Nu voia să

mai audă nimic legat de toate astea.

Tatăl lui Nick a mers încet spre magazin, întrebându-se dacă lucrurile aveau să mai fie vreodată ca înainte în orăşelul lui liniştit.

13. Pe val

Viaţa a revenit însă la normal în Westfield. Copacii au rămas fără frunze, au venit Ziua Recunoştinţei, apoi zăpada, Crăciunul, apoi şi mai multă zăpadă. Toamna şi iarna au adus liniştea peste oraş şi i-a făcut pe oameni să stea mai mult prin casele lor.

Şi Şcoala Elementară Lincoln era mai liniştită. Mania frindelului luase sfârşit. Asta nu însemna totuşi că noul cuvânt fusese uitat. Dimpotrivă.

Toţi copiii, ba chiar şi câţiva profesori îl foloseau. La început, în mod intenţionat. Apoi ajunsese o obişnuinţă şi, pe la mijlocul lui februarie, *frindel* era un cuvânt ca oricare altul, ca *uşă* sau *pom* sau *şapcă.* Locuitorii din Westfield se obişnuiseră cu el şi nu se mai mirau când îl auzeau.

În restul ţării însă era mare fierbere. *Frindel* făcea progrese. În sute de orăşele şi metropole, de la o coastă la alta, copiii foloseau noul cuvânt, iar părinţii şi profesorii încercau să-i oprească. Aşa cum se întâmplase şi la Westfield.

Bud Lawrence era în culmea fericirii. Făcuse tricouri cu *frindel* pe ele, ochelari de soare, gume, caiete, coli de hârtie şi alte zeci de produse. Noile frindeluri importate din Japonia erau la mare căutare, iar acum se pregătea să le vândă şi în Japonia şi Europa. În contul lui Nick intrau sume din ce în ce mai mari.

Bud a făcut o fabrică în Westfield, ca să producă şepci de baseball Frindel, creând astfel douăzeci şi două de locuri de muncă. În luna martie, consiliul local a votat instalarea unui indicator sub numele oraşului, pe Drumul 302. Pe el scria: „Locul de origine al frindelului.”

Cât despre doamna Granger, ea părea să se îi dat bătută, sau poate aşa i se ceruse. Nu ştia nimeni. Anunţul

în care interzicea folosirea cuvântului dispăruse pe tăcute de pe panou, iar elevii nu mai erau pedepsiţi să rămână după ore şi să scrie propoziţii. Nimic ieşit din comun.

Cu o singură excepţie.

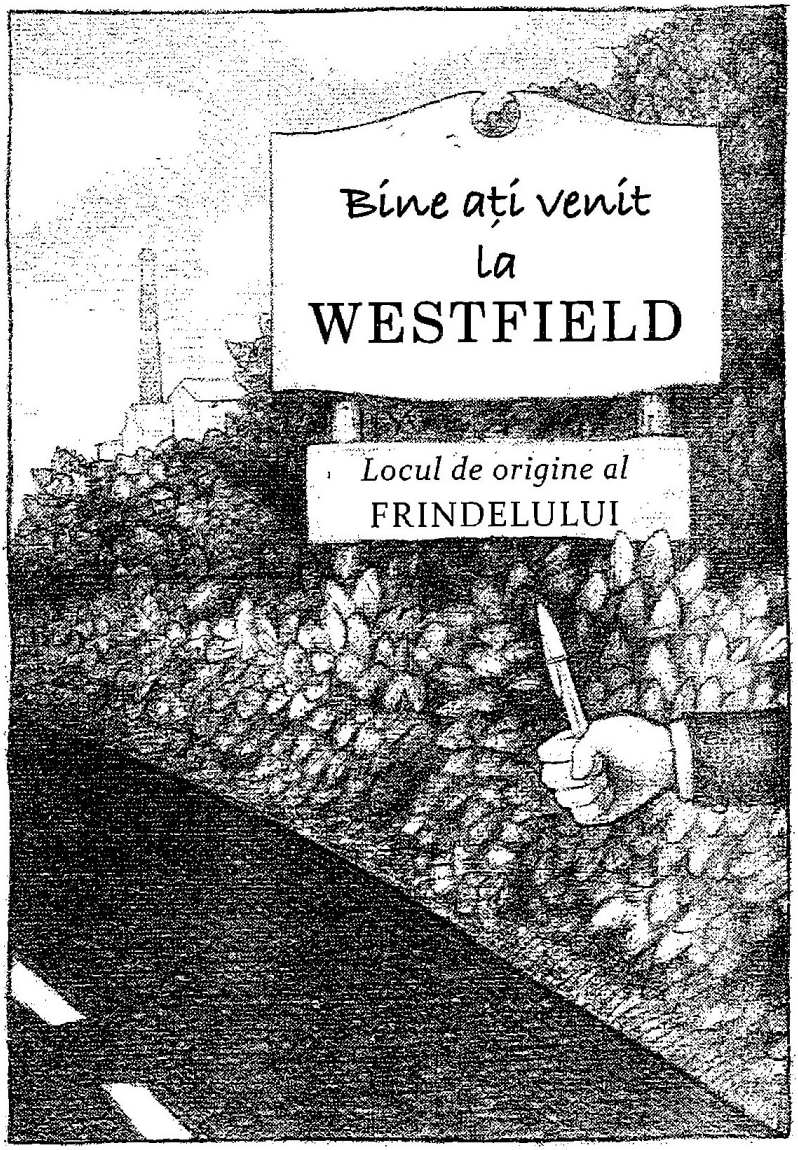

Viaţa a revenit însă la normal.

Toţi elevii din clasa a cincea greşeau cel puţin un cuvânt la testul săptămânal de ortografie. Săptămână de săptămână, primul cuvânt pe lista doamnei Granger era *pix* şi în fiecare vineri, la testul de ortografie, toţi elevii îl scriau *f-r-i-n-d-e-l.*

Nick fusese celebru o vreme. Toată lumea îl văzuse la *Noaptea târziu,* la *Bună dimineaţa, America* şi la alte două, trei emisiuni. John, Chris, toţi prietenii lui îl întrebau cum e să mergi cu limuzina. După o săptămână, două, nu-i mai interesa. Toată lumea părea că uitase şi mergea mai departe.

Singurul care nu putea uita era Nick.

14. În mintea lui Nick

Pentru ceilalţi, Nick era la fel ca înainte. Dar pentru el ceva se schimbase, în mintea lui. Bineînţeles, avea în continuare tot felul de idei grozave, dar acum îi era puţin frică de ele.

De exemplu, la ora de ştiinţe sociale, Nick învăţase că oamenii care cumpără lucruri se numesc *consumatori.* Când consumatorii nu mai cumpără, magazinele şi restaurantele dau faliment.

Atunci îi venise o nouă idee.

Tuturor elevilor le plăcea ora prânzului. Mâncarea de la şcoală însă nu le plăcea. Şi tot timpul ştiau ce o să fie la prânz – simţeau mirosul mâncării toată dimineaţa şi pe urmă se duceau la masă. Mâncarea era întotdeauna proastă.

„Cantina şcolii”, îşi zicea Nick, „este un fel de restaurant. Iar elevii sunt consumatori. Şi nu e nimeni obligat să mănânce aici la prânz.”

Nick ştia ce ar putea să urmeze. Avea să-i convingă pe toţi să vină cu pachet de-acasă până când doamnele de la cantină găteau mai bine. Era convins că ele găteau altfel pentru familia lor. Elevii erau consumatorii care dădeau 1,35 de dolari pe prânz şi, până când nu devenea mai bună mâncarea, nu aveau să scoată banii din buzunar.

Ce idee grozavă! Nick era convins că o să funcţioneze şi era foarte entuziasmat.

Dar apoi Nick şi-a amintit ce se întâmplase cu *frindel* şi l-au trecut fiori pe şira spinării. Era convins că, dacă toţi copiii renunţau la cantină, mai devreme sau mai târziu cineva avea să-şi dea seama că fusese ideea lui Nick Allen şi ar fi încurcat-o. S-ar fi scris în presă. Directoarea i-ar fi sunat pe ai lui – orice se putea întâmpla.

Pentru prima oară în viaţa lui, Nick a păstrat pentru sine noua idee. Nu le-a zis nimic nici măcar lui John sau Chris.

Iar asta l-a făcut pe Nick să se schimbe.

Mama lui a fost prima care a observat.

— S-a întâmplat ceva la şcoală, dragule? l-a întrebat pe Nick într-o zi de martie.

Părea abătut, întristat. Era îngrijorată.

— Nu, nimic.

— S-a întâmplat ceva cu prietenii tăi? Nu prea au mai trecut pe aici.

— Mamă, serios. Nu s-a întâmplat nimic. E iarnă. Toţi sunt ocupaţi cu hocheiul, cu baschetul. Asta-i tot.

Şi Nick s-a dus în camera lui şi a încuiat uşa.

Doamna Granger a observat şi ea că Nick se schimbase. Ştrengarul isteţ care o privise drept în ochi şi-i spusese „Dar eu chiar nu aveam niciun frindel la mine” nu mai era acolo. Zi după zi, Nicholas Allen era din ce în ce mai tăcut şi mai preocupat. Temele lui erau perfecte, nu vorbea decât dacă era întrebat, nu mai râdea şi nu mai făcea glume cu prietenii lui, ca altădată. Peste câteva luni se termina şcoala şi nu ştia cum l-ar putea ajuta.

Spre sfârşitul anului şcolar, Nick şi-a amintit de scrisoarea pe care doamna Granger îl pusese să se semneze atunci când doar ce începuse toată povestea cu frindelul. Jocul de şah se terminase, aşa că, în curând, doamna Granger avea să-i dea scrisoarea. Dar a aşteptat degeaba toată primăvara. S-a gândit că doamna Granger uitase. Îi era teamă să-i aducă aminte, dar murea de

curiozitate.

În ultima zi de scoală, Nick a bătut la uşa clasei doamnei Granger. Profesoara aranja manualele pe etajerele de sub ferestre.

— Intră, a zis melodios, fără să se întoarcă.

— Bună ziua, doamnă Granger.

Doamna Granger s-a întors spre el.

— A, tu erai, Nicholas. Mă bucur foarte tare că ai venit. Voiam să stau de vorbă cu tine şi acum n-o să mai fie nevoie să-ţi trimit o scrisoare în vacanta de vară.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— De-asta am venit – pentru scrisoare.

Doamna Granger l-a privit nedumerită la început.

— A! Scrisoarea aceea, a zis ea şi apoi a făcut o pauză. Sigur îţi aduci aminte, Nicholas, că ţi-am zis că o să ţi-o trimit când se vor termina toate astea… şi încă nu am ajuns acolo.

— Nu?! se miră Nick şi, cu capul înclinat într-o parte, a întrebat: Când se vor termina?

Doamna Granger a zâmbit şi a zis:

— Ei, Nicholas, când o să se termine o să ştii, crede-mă. Altceva voiam să vorbesc cu tine.

A venit lângă el, doar o jumătate de metru îi despărţea. Nick crescuse mult în anul acela, iar acum se priveau drept în ochi. Nick a observat că privirea ei era mai blândă, dar la fel de intensă.

— Am observat că ai fost foarte tăcut în ultima vreme. Să ştii că nu ai greşit cu nimic anul ăsta, Nicholas. Ştiu că s-au întâmplat multe lucruri şi că s-au spus multe lucruri. Sunt sigură că nu ţi-a fost tot timpul uşor. Dar ideea ta a fost bună, iar eu sunt foarte mândră de felul în care te-ai comportat – în cea mai mare parte a timpului…

Nick era stânjenit, dar doamna Granger a continuat.

— O să faci lucruri mari în viaţă, Nicholas. Sunt absolut sigură. Şi nu trebuie să te dai bătut.

Apoi doamna Granger a dat mâna cu Nick şi l-a privit

atent. Ochii ei erau mai luminoşi ca oricând.

— Nicholas Allen, mi-a făcut plăcere să te am elev. Acum ieşi şi bucură-te de vară. Sunt sigură că o să faci lucruri ieşite din comun, tinere.

Doamna Granger l-a urmărit cu privirea pe Nick. Înainte de a deschide uşa, s-a întors cu faţa la ea.

— Vă mulţumesc, doamnă Granger. O vară minunată şi dumneavoastră.

Apoi a zâmbit larg şi i-a zis:

— Şi nu uitaţi să cumpăraţi frindeluri noi pentru anul următor.

Datorită acestei scurte conversaţii cu doamna Granger, dar şi după o doză sănătoasă de vacanţă, Nick s-a pus pe picioare. Era mândru că inventase un cuvânt nou şi se gândea cu plăcere la toată agitaţia pe care o provocase. Un singur cuvinţel a făcut ca experienţa clasei a cincea să fie de neuitat.

Înainte de clasa a şasea, Nick redevenise el însuşi şi asta s-a văzut şi în gimnaziu, şi la liceu şi la facultate.

De exemplu, doi ani mai târziu, toate cantinele din oraş aveau mâncare delicioasă cel puţin patru zile pe săptămână, şi asta datorită Consumatorului Nick. Inspectorul regional vizitase Westfieldul ca să afle de ce avea acel oraş mic cel mai bun program de prânz din tot statul.

Cât despre liceu, povestea isprăvilor lui Nick ar putea dura la nesfârşit. Iar asta ar amâna prea mult sfârşitul acestei poveşti care a început când Nick era în clasa a cincea.

Pentru că sfârşitul acestei poveşti a venit mai târziu – peste zece ani.

Dar ce s-a întâmplat în aceşti zece ani cu cuvântul lui Nick? Nimic deosebit, nimic interesant. Cu cuvintele nu se întâmplă lucruri deosebite sau ieşite din comun. Cuvintele fie sunt folosite, fie nu sunt folosite. Iar *frindel* era folosit din ce în ce mai mult. Se transforma într-un cuvânt adevărat.

15. Iar câştigătorul este...

Peste zece ani, Nick Allen era student. Când era în al treilea an de facultate, în luna noiembrie, s-au întâmplat două lucruri importante.

Mai întâi, când a împlinit douăzeci şi unu de ani, Nick a avut acces la contul frindelului deschis de tatăl lui.

Nick era bogat. Era foarte bogat. Era atât de bogat, încât nici nu-şi dădea seama cât de bogat era.

Nick voia să le dea părinţilor lui o parte din bani, dar ei spuneau că nu au nevoie şi că nu vor. Însă Nick le-a reamintit că întotdeauna şi-au dorit să călătorească şi că ar trebui să-i considere un fel de cadou aniversar mai mare. Şi până la urmă i-au primit.

Nick voia să-i dea şi fratelui său mai mare, James, nişte bani, dar James a zis nu are nevoie şi că nu vrea. Însă el i-a reamintit lui James că fiica lui de doi ani avea să crească şi într-o zi avea să meargă la facultate – iar James îi dăduse lui Nick la un moment dat toată colecţia lui de cartonaşe de baseball. Până la urmă James i-a acceptat cadoul.

Apoi Nick şi-a cumpărat un computer nou şi rapid. Şi vreo zece jocuri noi. Şi o bicicletă de munte. Pe urmă a încercat să uite de bani, dar nu e deloc uşor. S-a descurcat totuşi destul de bine şi a continuat să înveţe pentru licenţă.

Al doilea lucru important din acea toamnă a fost un pachet pe care Nick l-a primit acasă – un pachet mare şi greu. Era de la doamna Granger.

Trei lucruri erau în pachet: 1) a opta ediţie, nouă-nouţă, a dicţionarului *Webster's College*; 2) un bilet scris de mână lipit pe coperta dicţionarului; şi 3) un plic gros, alb. Nick s-a uitat pe spatele plicului şi şi-a văzut numele. Îl scrisese acolo într-o după-amiază de septembrie, după ore, în clasa doamnei Granger. Trecuseră zece ani de atunci.

Nick a pus plicul jos şi a dezlipit biletul de pe coperta

dicţionarului.

Dragul meu Nicholas,
Te rog să te uiţi la pagina 541.

Nick a deschis repede dicţionarul şi a căutat pagina 541, cu inima bubuindu-i în piept.

Acolo, între *friguros* şi *fringilid,* a citit următoarele:

FRINDEL, frindeluri, s.n. – instrument de scris sau de desenat cu pastă. – Cuvânt inventat arbitrar; creat de Nicholas Allen, SUA, 1987 (vezi pix).

Nick a citit apoi restul biletului de la doamna Granger.

Acesta este un dicţionar nou pe care îl recomand elevilor pentru a-şi scrie temele. Când le explic cum sunt adăugate în dicţionar cuvinte noi, le spun să caute cuvântul „frindel”.

Îţi trimit şi scrisoarea pe care ţi-am promis că ţi-o dau la sfârşitul micului nostru război. Pentru că acum s-a terminat.

Profesoara ta, doamna Lorelei Granger

Pe Nick îl apucase ameţeala. Cu mâinile tremurătoare, a deschis plicul gros, alb şi a scos scrisoarea veche de zece ani şi a început să citească.

Dragă Nicholas,

Dacă citeşti această scrisoare înseamnă că frindel a intrat în dicţionar. Felicitări.

Poţi privi răsăritul, dar nu-l poţi încetini sau opri şi nu-l poţi face să se întoarcă din drum. Iar eu asta încercam să fac cu cuvântul tău.

La început am fost supărată. Recunosc. Nu îmi plăcea

să văd cum cuvântul „pix” era dat deoparte ca şi cum nu ar fi contat. Dar presupun că dacă în latină cuvântul „pană” ar fi fost frindilus, *în loc de* pinna, *ai fi inventat cuvântul „pix”. Unele lucruri pur şi simplu trebuie să se întâmple, aşa cum soarele răsare – şi nu poţi face nimic, le vezi doar.*

Cuvântul frindel există de mai puţin de trei săptămâni. Acum înţeleg că este o şansă pe care orice profesor şi-o doreşte: şansa de a vedea cum elevii inteligenţi iau un lucru învăţat la o oră plictisitoare şi îl aplică în propria lor lume. Îţi mărturisesc că mă interesează foarte mult ce se va întâmpla în continuare. Vreau să văd ce o să se întâmple.

Dar cred că rolul meu e destul de mic şi nu ştiu de ce mi se pare că am ajuns să joc rolul negativ. Fiecare poveste bună are nevoie de un personaj rău, nu crezi?

Într-o zi te voi ruga să mă ierţi şi sper că mă vei ierta.

Nick, ştiu că îţi place să-ţi foloseşti gândirea. Te-aş ruga să te gândeşti la mine: când am început eu să predau, nimeni nu ajunsese încă pe Lună, nu existau navete spaţiale, nici CNN sau sateliţi meteorologici. Nu existau aparate video, CD-uri sau computere.

Mii de lucruri se schimbă în lume. Eu întotdeauna am încercat să-i învăţ pe copii lucruri care să le fie de folos orice s-ar întâmpla.

Foarte multe lucruri au devenit inutile. Dar cuvintele sunt încă importante, chiar şi acum. Oamenii au nevoie de cuvinte. Gândim cu ajutorul cuvintelor, scriem cu ele, visăm cu ele, sperăm şi ne rugăm cu ele. Din acest motiv îmi plac dicţionarele. Un dicţionar rezistă trecerii timpului.

Şi, după cum ştii, se şi schimbă şi creşte.

Încă o dată, felicitări. Îţi trimit şi un mic cadou.

Cu prietenie, doamna Granger

Nick şi-a amintit ochii doamnei Granger şi a înţeles acum care era sensul din spatele felului în care i se schimba privirea. Ce şmecheră! Fusese de partea cuvântului *frindel* tot timpul. Luptând împotriva lui, ea de

fapt îl ajutase.

În plicul alb era o cutie plată, dreptunghiulară, care semăna cu o cutie de ceas. Nick a scos cutia şi i-a desfăcut capacul. Înăuntru era un obiect pe care Nick nu-l mai văzuse de zece ani: instrumentul de scris preferat al doamnei Granger, stiloul ei maro cu capac albastru. Iar sub agăţătoare era o hârtie împăturită. Era un alt bilet. Unul foarte scurt. Cu un singur cuvânt: *Frindel.*

O lună mai târziu s-a întâmplat ceva şi în partea veche a oraşului Westfield, unde copacii sunt uriaşi şi casele mici. În dimineaţa de Crăciun, cineva a sunat la uşa doamnei Granger. Doamna Granger a deschis uşa, dar nu era nimeni.

Cineva lăsase un pachet între uşa casei şi uşa exterioară – o cutie împachetată în hârtie verde, cu o fundă roşie şi un plic alb lipit pe o parte. A zâmbit şi a ridicat-o de jos.

În cutia poştală de lângă uşă a văzut un plic cu roşu, alb şi albastru, trimis cu poşta rapidă, pe jumătate ieşit din cutie. S-a gândit că poate ajunsese în noaptea de ajun. A deschis uşa exterioară, a luat plicul, a închis cele două uşi şi a intrat în casă, tremurând de frig.

Doamna Granger a intrat în camera de zi şi s-a aşezat pe canapea. Plicul era de la Inspectoratul Şcolar din Westfield. Părea important, aşa că doamna Granger l-a deschis imediat.

Era o scrisoare de felicitare din partea inspectorului. Fusese creată o bursă, în urma primirii unei donaţii de un milion de dolari „de la un fost elev”. Bursa Lorelei Granger pentru Elevi.

Doamna Granger şi-a zis că trebuie să fie o greşeală – sau o farsă. Un milion de dolari? Aiurea! Îi venea să-l sune pe inspector şi să lămurească toate astea.

Dar era dimineaţa zilei de Crăciun şi, cu toate că inspectorul îi fusese elev, doamna Granger a hotărât să aştepte până a doua zi. N-avea ce să se întâmple.

De altfel, mai era un pachet care o aştepta pe canapea, şi îi atrăgea atenţia cu funda lui roşie. Deschise mai întâi plicul.

Era o felicitare de Crăciun cu câteva rânduri scrise dezordonat – caligrafia unui băiat de clasa a cincea, evident.

Dragă Doamnă Granger,

Sunte-ţi una dintre profesoarele mele preferate. Vreau să vă dăruiesc ceva.

Cu stiimă,

Un elev

Doamna Granger s-a uitat încruntată la cuvintele scrise greşit, apoi a râs şi a dat din cap. Copiii sunt la fel, an după an. Era profesoară de patruzeci şi cinci de ani, în iunie se pensiona. Nu-şi amintea să fi trecut vreun Crăciun fără să primească un cadou de la un elev.

A desfăcut funda roşie, a rupt hârtia şi a deschis pachetul. Se aştepta să găsească un obiect din sfoară şi beţe de îngheţată, sau din macaroane spiralate şi lipici.

Însă era o cutie dreptunghiulară învelită în catifea albastră. A deschis-o: în ea era un stilou frumos, auriu. Era rece şi greu. Pe cilindrul strălucitor erau gravate câteva cuvinte, şi doamna Granger a fost nevoită să aprindă veioza de lângă canapea. Apoi a citit cele trei rânduri subţiri, scrise la calculator:

Acest obiect îi aparţine doamnei Lorelei Granger şi îi poate da orice nume doreşte.

Cu drag, din partea lui Nicholas Allen

Nicholas Allen e cel mai faimos puşti din şcoală: de pildă, toţi elevii ştiu cum, în plină iarnă, Nick a transformat sala de curs într-o insulă tropicală, iar profesorii se străduiesc să lupte cu talentul său vestit de a trage de timp la finalul orei, care-i face să uite de tema pentru acasă.

Însă clasa a cincea vine cu o mare provocare: doamna Granger, sobra profesoară de limba engleză, maestra absolută a dicţionarelor, are şi ea talentele ei. Aşa că Nick se hotărăşte să dea culoare orelor plictisitoare, iar doamna Granger crede că poate să facă faţă şuvoiului de idei năstruşnice ale băiatului.

Nick nu se dă bătut şi se foloseşte chiar de armele temutei profesoare, aşa că născoceşte un cuvânt. Însă mica sa invenţie ia o amploare de nebănuit...

www.editura-arthur.ro
ISBN 978-606-8044-93-4
9 786068 044934
ARTHUR